

Glasnikmira

ISSN 1840-1414

Fatima – Woodstock –
Međugorje

Tko vodi Mladifest

Pod Gospinim plaštem

Razlozi zbog kojih je
Međugorje posebno!

MOĆ I SNAGA NEUSPJEHA

GOSPINA ŠKOLA EVANGELIZACIJE

NAŠA NEBESKA MAJKA NAS POVEZUJE

RAD KAO BLAGOSLOV

TREBAMO PRISUTNE OČEVE

“K TEBI VAPIJEMO PROGNANI SINOVI EVINI”

ZEMLJA JE I NAŠ ŽIVOT NA NJOJ
BOŽJI DAR ČOVJEKU

Draga djeco! Molite, radite i svjedočite s ljubavlju za Kraljevstvo nebesko da bi vam bilo dobro ovdje na zemlji. Dječice, vaš trud će Bog strostruko blagosloviti, bit ćete svjedoci u narodima, duše nevjernika osjetit će milost obraćenja i Nebo će biti zahvalno za vaše napore i žrtve. Dječice, svjedočite s krunicom u ruci da ste moji i odlučite se za svetost. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.

Iz sadržaja

Fotografija na naslovnici Foto Arhiv ICMM

Gospina škola

Fatima – Woodstock – Međugorje, FRA T. PERVAN

Tko vodi Mladifest, FRA M. ŠAKOTA

Pod Gospinim plaštem, FRA Z. BENKOVIĆ

Moć i snaga neuspjeha, FRA S. MABIĆ

Naša Nebeska Majka nas povezuje, Mladifest u Kazahstanu

Razlozi zbog kojih je Međugorje posebno!, S. AMABENE

Gospina škola evangelizacije, P. TOMIĆ

Neumorni svjedok Međugorja

Događanja

Meditacija

Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima

Rad kao blagoslov, M. MILETIĆ

Trebamo prisutne očeve, K. MILETIĆ

Teološki podlistak

„K Tebi vapijemo prognani sinovi Evini“, FRA T. PERVAN

Laici i njihovo poslanje

Zemlja je i naš život na njoj Božji dar čovjeku, M. KRAJINA

Iz života Crkve

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Gospa Žalosna, M. MAMIĆ

Dnevna misna čitanja

Poštovani čitatelji *Glasnika mira*, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik

UREDNIK
MARIO VASILJ TOTIN

Znamen predanja i ljubavi

I OVE ĆE SE GODINE NA BRDO KRIŽEVAC USPETI MNOŠTVO VJERNIH KAKO BI SVETKOVALO UZVIŠENJE KRISTOVA KRIŽA, RAZDJELNICU STAROGA I NOVOGA, ZNAK NADE I ŽIVOTA, ZNAMEN PREDANJA I LJUBAVI.

Otkad su fra Bernardin Smoljan i župljani župe Međugorje na brdu koje se zvalo Šipovac 1934. godine sagradili križ i dali mu novo ime „Križevac“, to brdo više nije isto. Promijenilo se. Dobilo je nove dimenzije. Križevac postade i naša Golgota i naš Tabor,

U njemu prepoznavamo Golgotu – mjesto Isusova trpljenja i smrti i na koje se donose vlastita trpljenja i križevi, ali i Tabor – mjesto gdje su toliki iskusili preobrazbu vlastitih križeva.

Na Križevcu se doslovno ispunjavaju Isusove riječi: „A ja kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi.“ (Iv 12, 32) Milosno je to mjesto koje privlači ljude sa svih strana svijeta. Toliki na nj donose svoje križeve i trpljenja, nemire i sukobe, nutarnje rane i nepraštanja. I toliki stječu iskustvo preobraženja te se vraćaju kući rasterećeni.

„Križ je završnica drame u kojoj je Đavao pobijeden, narod oslobođen, otvorena nova budućnost, a Bog (p)ostao zavazda prisutnim u svome narodu... Staro je zauvijek minulo, novo s križa nastaje. Novi put ljubavi pomirenja, spasenja i nade, put kojim nitko prije nije išao, put koji je bio za ljude nepojmljiv te nas sve poziva na odlučni životni zaokret. Isus je utjelovljeni Hram, Mudrost, Milosrđe, Ljubav koja se prelijeva, koja je topla, snažna, moćna, pretvarajući staro u novo. Novo je stvorenje započelo na križu, a njegova je motivacijska snaga ljubav. Stoga hodočasnici i hrle prema našem Križevcu i križu na njemu, križu, na komu je Spas svijeta visio i na njemu nas otkupio, platio cijenu našega spasenja.“ (fra T. Pervan)

Fra Slavko Barbarić, kojemu je brdo Križevac bilo svakodnevno molitveno mjesto, i s kojega se preselio u vječnost, rekao je: „Na Križevac se ne izlazi da bi se ostavilo svoje križeve, nego da svoje križeve naučimo nositi i pomagati drugima da svoje križeve nose. Posebno je važno, kad se izađe na Križevac, da se ostane u molitvi pred križem, da se svjesno sjedinimo s Marijom, koja je stajala pod križem i pozvala nas da i sami dođemo pred križ i molimo. Pred križem se u dubokom razmišljanju pokazuju Isusu osobne rane i rane onih kojima smo mi zadali rane te trpljenja obitelji, Crkve i svijeta. Upravo tu treba moliti za ozdravljenje duhovno i zdravlje duševno.“

Čudesno je kako jedan križ jedno obično brdo pretvori u posve novo, drukčije – u brdo preobraženja križeva. I kako pogled na nj tmine vlastitog života obasja svjetlom. A i čitav kraj, župu i šire.

S Križevca sve izgleda drukčije; i onaj koji se na nj popeo i oni koje nakon toga gleda.

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Međugorje

Glavni urednik

Mario Vasilj Totin
e-mail: mario.vasilj@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 323

Služba pretplate

Nikolina Šivrić
e-mail: pretplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 300

Lektura

Ana Vulelija

Grafičko oblikovanje

SBD, Mostar

Tisak

Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.

Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 130 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 40 €, Švicarska 60 CHF, USA, Kanada i Južna Amerika 80 USD, Australija 120 AUD.

UPLATE

Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 3381202200129568.

Iz Hrvatske u HRK: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: OTP banka d.d., IBAN: HR0524070001100663037, SWIFT: OTPVHR2X

Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatenmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich – Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2

Iz svih zemalja EU u €: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Citluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG (svrha uplate: Glasnik mira), BIC: GENODEF1M05, IBAN: DE88750903000002155044

Za sve valute iz drugih zemalja: Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA22, IBAN: BA393380604802774622 (svrha uplate Glasnik mira).

Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Međugorje, BiH
e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, **Internet:** www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput „ukazanja, čudesa, poruke“ i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Poštovani, zbog značajnog povećanja poštarine, morali smo, na žalost, povećati i visinu godišnje pretplate (12 brojeva) na naš mjesečnik. Od 2019. godine godišnja pretplata za BiH iznositi će 30 KM, za Hrvatsku 130 HRK, za europske zemlje 40 €, za Švicarsku 60 CHF, za USA, Kanadu i Južnu Ameriku 80 USD te Australiju 120 AUD.

WOODSTOCK: PEDESET GODINA RAZUZDANIH NAGONA

FATIMA – WOODSTOCK – MEĐUGORJE

Od 15. do 17. kolovoza 1969. dogodio se prvi „Woodstock“ – otvoreni koncert hipijevske glazbe na velikoj poljani u blizini Bethela, New York. Pedeset godina minulo je od toga događaja koji je snažno obilježio cijelu epohu te utro put posvemašnjoj promjeni američke psihe, ali je imao utjecaja na cijeli svijet. Koncert je prvotno zamišljen u mjestu Bethel, ali je zbog navale mnoštva sudionika održan malo podalje, na velikoj poljani koju je ponudio neki farmer. Zanimljivo, Bethel, starozavjetno mjesto, u prijevodu „Kuća Božja“, gdje se nalazio Kovčeg Saveza i tu je na poseban način u Izraelu stanovao Bog. Ovdje kao da se htjelo blasfemično narugati Svetomu i Svetinji, pa je izabrano biblijsko i mjesto i ime za najgoru vrst orgijanja, promiskuiteta, razuzdanosti, droge, psihodelične i sotonističke glazbe. K tomu, početak nije mogao biti znakovitiji: Na svetkovinu Velike Gospe!

FRA TOMISLAV
PERVAN

TAJ TRODNEVNI KONCERT PROMIJENIO JE AMERIKU NA-GORE. Namjera je bila prosvjed protiv rata u Vijetnamu, protiv rasizma u Americi, za slobodu, ali je to bio sam vanjski privid. Pomogao je taj događaj da cijela jedna nacija, a potom i ostali svijet, uniđe u razdoblje moralne pustoši i razvrata. Seksualna revolucija u pravom smislu riječi, „slobodna ljubav“ nadohvat ruke, prihvatljiva u društvu, mijenja psihi nacije. Stvoreno je uvjerenje kako se u životu treba voditi mišlju „čini sve što ti se čini dobrim, što stvara ugodu“. Pilula protiv začeca učinila je svoje, odsada se slobodno može upuštati u spolne odnose bez straha od trudnoće. Pilula međutim ubija ljubav, spolnost je ubuduće samo stvar „prakse i tehnike“. Vidimo kako je pilula imala razorni učinak na Zapadu u demografskoj slici i pustoši zapadne hemisfere. „Slobodna ljubav“ bez čvrsta vezivanja.

NAJGORA STRANA I GORKI PLOD WOODSTOCKA JEST NJEGOVA ULOGA U STVARANJU DUHOVNE PUSTOŠI SANJAJUĆI UTOPIJSKO DRUŠTVO BEZ RELIGIJE I VJERE. WOODSTOCK SE PREDSTAVIO KAO KVAZIMISTIČNO ISKUSTVO SA SVOJOM MRAČNOM PROTUBOŽNOM DUHOVNOM PORUKOM. BIO JE NEŠTO KAO LITURGIJSKI ČIN PROTURELIGIJE I PROTUVJERE RAZUZDANIH NAGONA I POŽUDE, KOJE NIJEČU BILO KAKAV MORALNI ZAKON ILI GRANICE. SVE JE DOPUŠTENI! GRANICE SU PREKORAČENE, RAMPE VISOKO (PO) DIGNUTE.

Godinu je dana prije toga skupa sveti Papa izdao encikliku *Humanae vitae* u zaštitu ljudskog života protiv bilo kakva protunaravnog oblika kontracepcije, sprječavanja začeca. Frankfurtska škola obavila je svoju negativnu zadaću u rastakanju kršćanskih i moralnih vrijednosti u društvu. Njezini su protagonisti, uglavnom židovske provenijencije, morali emigrirati u Ameriku, gdje su nastavili svoje razorno djelovanje, da bi se nakon rata vratili u Njemačku, svoje ishodište. Bili su odreda ateisti i agnostici (Reich, Marcuse, Horkheimer, Adorno). Marksističke i lijeve ideje i teorije presađene su bez problema na liberalni Zapad. Ovih se dana navršava 50 godina od smrti njezina glavnog uma Th. Adorna, ali je jedan od mozgova te škole, M. Horkheimer, ipak pod kraj života u jednom intervjuu izrazio misao da

u „čovjeku postoji čežnja, žudnja za nečim posve Drugim“.

Nepuni mjesec prije Woodstocka Amerikanci su učinili epohalni iskorak. Svemirska letjelica zvana po mitskom Apolonu spustila se s posadom na Mjesec. Čovjek je ostvario svoj davni san, zakoračio na najbliže nebesko tijelo. Besmisleni rat u Vijetnamu na vrhuncu. Koncert je imao nakanu prosvjedovati protiv rata i Pentagona, američke vojne mašinerije i služenja vojnoga roka.

mamljivo ime), Lady Gaga, Beyonce, Shakire, Rihanne i drugih kulturnih pop zvijezda čiji su koncerti nezamislivi bez množine droga, opijata, alkohola, javnog seksa.

Woodstock se može usporediti s druga dva događaja koji su se također odvijali i još uvijek se događaju na otvorenu prostoru okupljajući velika mnoštva. I ta događanja na stanovit način mijenjaju (mladi svijet), u svojoj su srži posvemašnja oprjeka Woodstocku. Totalni kontrast. Prvi je fatim-

Ono što je započelo u Americi, nastavlja se diljem svijeta, u Europi u tzv. Love-Parade, Ultra-festivalima, ljetnom „partijanju“ i razvratu na obalama i otocima. Milijunske mase okupe se u svjetskoj prijestolnici ateizma Berlinu za Love Parade, a neke godine u Duisburgu u stampeu 21 osoba platila je životom sudjelovanje, više od 500 ozlijeđeno. Nered i kaos iznutra stvara golemi kaos i nered vani.

Najgora strana i gorki plod Woodstocka jest njegova uloga u stvaranju duhovne pustoši sanjajući utopijsko društvo bez religije i vjere. Woodstock se predstavio kao kvazimistično iskustvo sa svojom mračnom protubožnom duhovnom porukom. Bio je nešto kao liturgijski čin protureligije i protuvjere razuzdanih nagona i požude, koje niječu bilo kakav moralni zakon ili granice. Sve je dopušteno! Granice su prekoračene, rampe visoko (po)dignute.

Protagonisti Woodstocka J. Hendrix i J. Joplin preminuli su sljedeće godine od predoziranja heroinom, ne navršivši ni 30 godina života, ali imamo njihove epigone u protumarijanskim likovima jedne Madonne (krštena kao Veronika, ali je „Madonna“ ipak pri-

sko čudo sa suncem 13. listopada 1917., kad se na jednom mjestu okupilo više od 80 tisuća ljudi-hodočasnika, koji su došli nazočiti obećanom velikom znaku. Drugi je (uz službene Svjetske dane mladih) festival mladih koji se održava svake godine u prvom tjednu kolovoza u Međugorju, krajnje spontano, bez velikih najava.

Fatima se dogodila na vrhuncu i u žarištu najveće svjetske krize, svjetskoga rata. I Woodstock se dogodio četvrt stoljeća nakon Drugoga svjetskog rata. Oba su događaja ponudila radikalno različita, oprječna rješenja.

Tko je privukao ljude u Fatimu? Gospa – Kraljica neba preko vidjelaca, osobno! Djevica se ukazala djeci i obećala im veliki znak – čudo da bi ljudi povjerovali i promijenili život.

Foto: Arhiv ICMM

TKO VODI MLADIFEST

„Kako je divno kad si opijen, a nisi pio alkohol ni uzimao drogu!“ Tako mi reče jedna osoba o svojim dojmovima za vrijeme ovogodišnjeg Mladifesta u Međugorju. Pomislih – baš tako, divno rečeno! Doduše, kad sam kasnije razmišljao o spomenutoj riječi i usporedbi, dođe mi misao da možda riječ opijenost i usporedbe s alkoholom i drogom nisu najprikladnije da opišu stanje duha, one doživljaje, one nutarnje osjećaje koji su se i u meni javljali za vrijeme istog događaja, pa sam se pitao bi li se to iskustvo možda moglo izraziti nekim drugim slikama i riječima.

FRA MARINKO
ŠAKOTA

Kad bih rekao da je u mom srcu tih pet dana bila sama ljubav, da me preplavila i da se prelijevala, bila bi to istina, ali čini mi se kao da bi još nešto nedostajalo tom opisu. Isto tako kad bih rekao da mi je tih dana srce bila ispunila neka posebna radost i milina, odnosno neki čudesni mir, i to bi bila istina. Međutim, kao da je sve to ipak nedovoljno dobro da izrazi onu posebnost doživljaja Mladifesta.

Mladifest u Međugorju je doista poseban, doista čudesan doživljaj vjere i molitve. Sve što se događa na tom međunarodnom molitvenom susretu – počev od predstavljanja nacija, molitve krunice na Podbrdu, jutarnjih molitava, kateheza, svjedočanstava, zboru i orkestru, volontera,

večernjeg molitvenog programa, krunice, euharistije, klanjanja, molitve sa svijećama, procesije s Gospinim kipom, predstave zajednice Cenacolo, poslanja i oprostaja te na koncu euharistije na Križevcu u 5 sati izjutra – svi ti događaji su takve naravi da uzdižu i razgaljuju dušu, hrane je zdravom duhovnom hranom, ispunjavaju nekim posebnim mirom i nekom posebnom radošću te daju ohrabrenje i snažan poticaj da se nastavi živjeti vjeru i molitvu, hod s Gospom i s Isusom u svojoj svakodnevnici.

A Mladifest ove godine – to je zaista bio izuzetan događaj! Ne samo da je bilo više mladih nego prijašnjih godina nego još nešto što je ovogodišnji petodnevni susret činilo poseb-

nim. Sve kao i prije, ali još uzvišenije! Toj posebnosti doprinose su dali kardinali i biskupi koji su predslavili euharistijska slavlja i predvodili kateheze. Dolaskom pastira Mladifest je postao zaokružena cjelina. Mladi su to duboko osjećali pa je njihova radost bila neopisiva.

Kad su mi mladi koji su bili na Mladifestu kao i oni koji su sve pratili preko livestreaminga ili Laudato televizije dolazili čestitati na dobro vođenom Mladifestu, nelagodno sam se osjećao. Bilo mi je jako drago da im je Mladifest dao toliko duhovne hrane, toliko ljubavi i radosti, toliko oduševljenja, što se tako jasno moglo iščitavati na njihovim licima i osjetiti u srdačnim riječima, ali sam u dubini duše znao da nisam

ja taj kojemu trebaju čestitati na vođenju Mladifesta. Nije to djelo ni naše ekipe, organizacijskog tima u kojem sam se, pored 20-tak drugih osoba, i sam nalazio. Istina je da smo se zajedno s našim nadbiskupom Henrykom Hoserom, koji je bio na čelu našeg tima, marljivo i odgovorno pripremali za Mladifest. Ništa nismo prepuštali slučaju. Nadbiskup Hoser je sazvao nekoliko zajedničkih

MLADIFEST U MEĐUGORJU JE DOISTA POSEBAN, DOISTA ČUDESAN DOŽIVLJAJ VJERE I MOLITVE. SVE ŠTO SE DOGAĐA NA TOM MEĐUNARODNOM MOLITVENOM SUSRETU – POČEV OD PREDSTAVLJANJA NACIJA, MOLITVE KRUNICE NA PODBRDU, JUTARNJIH MOLITAVA, KATEHEZA, SVJEDOČANSTAVA, ZBORA I ORKESTRA, VOLONTERA, VEČERNJEG MOLITVENOG PROGRAMA, KRUNICE, EUHARISTIJE, KLANJANJA, MOLITVE SA SVIJEĆAMA, PROCESIJE S GOSPINIM KIPOM, PREDSTAVE ZAJEDNICE CENACOLO, POSLANJA I OPROŠTAJA TE NA KONCU EUHARISTIJE NA KRIŽEVCU U 5 SATI IZJUTRA – SVI TI DOGAĐAJI SU TAKVE NARAVI DA UZDIŽU I RAZGALJUJU DUŠU, HRANE JE ZDRAVOM DUHOVNOM HRANOM, ISPUNJAVAJU NEKIM POSEBNIM MIROM I NEKOM POSEBNOM RADOŠĆU TE DAJU OHRABRENJE I SNAŽAN POTICAJ DA SE NASTAVI ŽIVJETI VJERU I MOLITVU, HOD S GOSPOM I S ISUSOM U SVOJOJ SVAKODNEVNICI.

sastanaka, a svatko je pored toga radio na svojim zadacima da se što bolje pripremi. I zaista, baš svatko od našeg organizacijskog tima odgovorio je na besprijekoran način! Isto tako brojni volonteri i svi drugi koji su sudjelovali u izvedbi programa!

No, ipak smatram da Mladifest nije u prvom redu naše nego Gospino djelo. Naravno, preko nas, preko članova organizacijskog tima, volontera i svih drugih sudionika.

Zbilja vjerujem u to. Vjerujem Gospin. Zbog tog povjerenja u nju već nekoliko godina ne bojim se kako će proteći Mladifest. Samo kažem: *Gospo draga, ti vodi, tebi sve povjeravam, ti znaš što je i kako je najbolje.* Povjerenje u Gospu me rasterećuje. Jasno, sve treba biti

Doista je čudesno kako se u tolikim mladima za vrijeme Mladifesta budi život, bude klice ljubavi i dobrote, klice radosti i kako neki tajanstveni mir ulazi u njihova srca. Neopisiv je to osjećaj dok se promatra lica mladih i opaža kako se oni osjećaju voljeni i prihvaćeni i kako i oni ljube Boga, Isusa, Mariju, molitvu, euharistiju, ispovijed, klanjanje. Teško je izraziti riječima onu pozitivnu napetost koja se osjeća u zraku, ono iščekivanje, ono slušanje koje vlada u molitvenom prostoru ispred vanjskog oltara! A najljepše i najčudesnije je vidjeti kako mladi na Mladifestu ljube Crkvu! Kako vole svećenike i kako se svećenici osjećaju voljeni i prihvaćeni!

ozbiljno pripremljeno do u sitnice, ali kad počne Mladifest, tada kažem: *Ne ja nego ti, Gospo! Ti sve vodi! Evo me!* Na koncu vidim da sve bude dobro i da sve bude bolje nego što se može željeti.

Zadaća i sav trud nas koji smo u organizaciji Mladifesta treba ići za tim da budemo Marijine ruke, odnosno kanal, čist i otvoren, odgovoran do krajnje mjere, ali ipak samo ruke i samo kanal. Naše je da među nama ne bude nemira, nepraštanja ni zabrinutosti, nego povjerenje, mir, praštanje, ljubav i prihvaćanje drugih.

To je vrlo važno naglasiti, jer o shvaćanju naše uloge puno toga ovisi. Naime, ako se mi kao organizatori smatramo glavnim akterima na Mladifestu, ako mislimo da „učinak“ ovisi o nama, tada možemo lako postati smetnja i prepreka. Čak ni prevelika revnost nije dobra. Ako smo previše revni u nastojanju da sve proteče dobro, da sve bude kvalitetno, bez pogriješki, možemo biti previše koncentrirani i usmjereni na „uspjeh“ zbog čega smo onda nervozni i u grču.

Važnije je naše povjerenje i predanje Gospodinu i Gospi kao i opuštena, vedra, ljubavljiva i Božjim mirom ispunjena atmosfera nego sve naše napinjanje i trud. Jer dobra atmosfera je kao smekšano i plodno tlo; tlo je pripremljeno, sijač sije Božju riječ, sjeme pada u brazdu i prima se. Ako je pak atmosfera napeta, ako među sudionicima nema ljubavi, srca se lako pretvore u kamenita zbog čega ništa ne bude dobro pa ne znam kako i koliko se napinjali.

Zato je važno moliti se Duhu Svetom, da Duh Sveti otvori naša srca, da ih smekša i da u nama ne bude nikakve smetnje za Gospino djelovanje preko nas. Isto tako je važno moliti za ljubav. Najprije, za ljubav prema Isusu. A potom moliti za ljubav prema svakom članu organizacijskog tima, prema osobama koje su na oltarskom prostoru, odnosno na mjestu svoga zadatka, koje aktivno sudjeluju u programu. Također trebamo moliti da Duh Sveti dotakne srca mladih, srca svih sudionika na Mladifestu, da se njihova srca otvore i da Božja ljubav teče njihovim bićima.

Doista je čudesno kako se u tolikim mladima za vrijeme Mladifesta budi život, bude klice ljubavi i dobrote, klice radosti i kako neki tajanstveni mir ulazi u njihova srca. Neopisiv je to osjećaj dok se promatra lica mladih i opaža kako se oni osjećaju voljeni i prihvaćeni i kako i oni ljube Boga, Isusa, Mariju, molitvu, euharistiju, ispovijed, klanjanje. Teško je izraziti riječima onu pozitivnu napetost koja se osjeća u zraku, ono iščekivanje, ono slušanje koje vlada u molitvenom prostoru ispred vanjskog oltara! A najljepše i najčudesnije je vidjeti kako mladi na Mladifestu ljube Crkvu! Kako vole svećenike i kako se svećenici osjećaju voljeni i prihvaćeni!

Da, ni alkohola ni droge, a tolika radost i milina i ljubav i dragost i mir! I neka neopisiva sreća! Toliki izjelog svijeta, a nitko stranac! Toliki nepoznati, a svi nam dragi! Nitko u središtu pozornosti, a svatko s osjećajem da je prihvaćen i voljen! Vruće, ali nikome ne smeta! Kateheze, svjedočanstva, propovijedi, a nikome nije dosadno! Dugo traju programi, ali nije dugo nego naprotiv još bismo ostali u pjesmi i plesu i radosti!

Gospo draga, Kraljice Mira, ti nas vodi! Ti vodi sljedeći Mladifest! Ti vodi nas na našim životnim putovima! A mi ti obećajemo da ćemo biti tvoje ruke, pročišćeni i raspoloživi kanali za tvoju majčinsku ljubav!

POD GOSPINIM PLAŠTEM

Jesi li se ikada zapitao što ako život ne krene onako kako si želio? Što kad priča o sretnom djetinjstvu djeluje kao nestvarna bajka ili neki film na televizoru koji se završi za devedesetak minuta? Što ako za to nisi ni najmanje kriv, a opet ništa ne možeš promijeniti? Možeš li zamisliti živjeti na otvorenom, bez čvrstih zidova i krova nad glavom, i da ti ulica postane dom, beskućnici prijatelji, a kartonska kutija postane krevet? Što bi učinio da ti je u džepu ostalo još nekoliko sitnih kovanica i znaš da moraš krenuti u nepoznato ili život završiti tragično?

**FRA ZVONKO
BENKOVIĆ**

SRELI SMO SE U SUBOTU NAVEČER NAKON KLANJANJA ISUSU U PRESVETOM OLTARSKOM SAKRAMENTU U MEĐUGORJU, IAKO SAM GA TOGA DANA VIDIO NEKOLIKO PUTA. Sjedio je na

stubištu zagledan u crkvena vrata. Na putu prema ispovjedaonicama s desne strane međugorske crkve pitao sam ga treba li što. Ljubazno me je pozdravio i rekao da čeka. Nisam ga pitao koga ili što čeka, nego sam nastavio put dalje, a misli su se negdje zaustavile kod mladića. Zanimalo me je što je čekao. Djelovao mi je izgubljen. U njegovim očima bila je neka čežnja, kao da se plašio narednoga koraka. Iščekivao je nešto. Čekao je nekoga ili je samo skupljao snagu za naredni korak. U ruci je držao malu vrećicu s nekoliko sitnica, a na sebi je nosio crnu kožnu jaknu, farmerke, sivu majicu i patike iz kojih su prsti provirivali vani.

Bio sam u svojim brigama i na klanjanju pred Presvetim želio sam Isusu izreći sve što me je teretilo, jer puno se muke namnožilo posljednjih dana. Htio sam podijeliti svoju bol s Isusom i predati mu sve svoje sumnje i strahove, sva pitanja i nejasne odgovore, vapaje onih koje sam slušao u ispovjedaonici, a molili su da ih se spomenem u svojim molitvama, kao i preporuke mojih bližnjih, prijatelja i dobročinitelja. Sat tišine i molitve prebrzo je prošao. Imao sam osjećaj da sam tek počeo moliti, a bio je kraj večernjeg molitvenog programa.

Na putu do župnog ureda sreo sam prijatelje iz Međugorja i tek što smo počeli govoriti u priču nam je ušao onaj isti mladić. Jedan zaštitar upitao ih je imaju li slobodnih soba i mogu li na konak primiti jednog beskućnika. Potvrdno su odgovorili, a mladić je došao do nas i rekao: „Hvala Vam dobri ljudi!“ Otišao je s njima do njihovog pansiona.

Sutra ujutro ponovno smo se sreli pred crkvom, a onda me je zamolio da mi kaže što je čekao:

– Zovem se Danijel. O svome životu nemam baš puno toga reći. Dobro mi je, ma nije, ali sam naučio tako

govoriti. Nije mi ništa, jer baš mi ništa i nije išlo od ruke. Ne znam koje koristi Bog ima od mene, ali sam shvatio da me iznimno voli. Dolazim iz jednoga grada iz središnje Bosne. Tamo sam odrastao uz oca. Majku nikada nisam ni upoznao. Otišla je od nas, dok sam bio još beba. Ne sjećam se se nikako. Teško mi je to reći, ali mi je strana imenica mama. Ta riječ ništa mi ne znači osim praznine koja me negdje duboko u duši boli. Otac nije imao njezinu sliku, jer je to bila neka nesretna ljubav koja nije imala šanse uspjeti. Živjeli su samo onako zajedno nekoliko godina. Kad joj je dodijalo živjeti s nama, jednoga dana samo je otišla. Ne znam kako je bilo ocu, a ni meni. Mene su nakon toga odnijeli u dom i tamo sam išao u školu sve do osamnaeste godine. Bio sam dobar, ali pomalo nesiguran. Oca sam kroz te godine boravka u domu rijetko viđao. Jednom ili dva puta godišnje dolazio bi s novom odjećom i nešto slatkiša. Nismo puno razgovarali, jer smo bili stranci jedan drugome. Možda smo više smetali jedan drugom, nego što smo bili bliski. Nakon izlaska iz doma vratio sam se u naš stan. Živio sam s ocem sve dok on nije umro prije osam mjeseci, a ja sam ostao sam.

Nastala je još veća praznina. Pokušavao sam se snaći, ali nekako mi nije išlo. Radio sam razne poslove i bio sam vrijedan. Slušao sam starije što su mi govorili i bilo mi je dobro. Nakon dugo vremena ponovno sam krenuo na misu. Znam se ja Bogu moliti. Uredno sam primio sve sakramente, jer tako su me uputili staratelji u domu. Bili su dobri prema meni, iako puno toga meni nije bilo jasno. Često sam razmišljao o Bogu. Pitao sam se ako je Bog kao moj otac, a njega sam zamišljao kao strogog čovjeka koji bi svaki dan mogao doći u posjet i pitati jesam li bio dobar, kako će on mene čuti? Pred ocem sam samo šutio, a onda sam tako morao i pred Bogom. S Isusom sam uvijek bio dobar. On me je razumio. Znao je od prvoga dana da mi je on jedini prijatelj i da ga poštujem, ponekad nisam bio dobar prema sebi, nisam poštivao dar života, jer nisam vodio računa o sebi i svome tijelu, ali Isusa nisam nikada povrijedio.

Prvih godina nakon izlaska iz doma imao sam dovoljno novca da platim režije, kupim sebi nešto za jesti i još bi mi ostalo. Jeo sam jednom dnevno, a u neke dane nisam ni jeo, osobito kad bi me na gradilištu ponudili pivom. Brzo bih se napio, već nakon druge ili treće boce. Nakon toga ne bih znao što radim. U stan sam se vraćao kasno, a na posao sam često kasnio. Boljela me je praznina koju ništa nije moglo ispuniti. Trebao mi je netko, a ja nisam imao nikoga. Dogurao sam do zida. Nisam imao izlaza. Alkoholum sam počeo liječiti strah od samoće. Nekako mi je tako bilo lakše. Zaboravljao sam što me boli, što mi nedostaje, zašto sam tužan i zašto se ne mogu snaći u životu.

Najteže mi je bivalo za velike dane, osobito za Božić i Uskrs. Nisam imao komu čestitati najveće blagdane. Tih dana sam išao na sve mise kako bih barem nekome pružio ruku kad se dijeli mir za vrijeme mise. Tad bih potihom govorio sretan Vam Uskrs ili Božić, a oni bi se samo nasmijali i rekli: „I tebi!“

Za Uskrs ove godine nisam išao u crkvu. Bilo me je sram. Odjeća mi nije bila uredna, a nisam imao bolju. Kako sam svakim danom sve više pio, nitko me više nije htio primiti na posao. Bio sam beskoristan, a novca je polako nestalo. Odjeća mi je zaudarala, a ljudima je bilo neugodno u mojoj blizini. Možda su me se i bojali, a ja im uistinu ne bih ništa učinio.

– Zašto si jučer cijeli dan sjedio na stepenicama pred ulazom u crkvu? – pitao sam ga.

– Da. Znači, vidio si me i jučer!? Bilo me je sram. Bojao sam se ući u crkvu. Nisam znao što ću reći Isusovoj Majci, a tako sam želio sakriti se pod njezin plašt. Bojao sam se da će me izbaciti, jer je netko mogao pomisliti da sam prosjak i da bih mogao nekom nešto ukrasti. Čekao sam da svi odu pa da uđem.

– A zašto si došao u Međugorje?

– Ma, to je tako čudno da ne zna kako bih opisao. Zadnja tri dana sam puno radio. Kopao sam jedan kanal i dobio sam nešto novaca. Kupio sam sebi dva bureka i sirnicu. Uz to sam još mislio otići negdje i kupiti sebi juhu. Poželio sam miris topline koja se isparava iz tanjura, jer ne sjećam se kad sam ju zadnji puta jeo. Umjesto juhe kupio sam nekoliko piva i otišao sam u stan. Napio sam se i spavao sam cijeli dan i noć.

Kad sam se probudio, nisam znao što ću sa sobom. Nešto me je u duši pozivalo da bih trebao krenuti na put, a nisam imao pojma gdje. Kao da sam sanjao neki san. Isus me je pozvao da krenem na put i da dođem kod njegove Majke. Ništa mi nije bilo jasno. Otišao sam na autobusnu stanicu i zatražio sam kartu za autobus koji vozi do Isusove Majke. Žena za šalterom se nasmijala i rekla:

– U deset sati nailazi autobus koji ide za Međugorje. Tamo ti je Isusova Majka.

– Možete li mi dati jednu kartu?

– Da. To Vam je osamnaest maraka.

Iz džepa sam izvadio sve što sam imao. Na pultu je bilo svega jedanaest maraka. Gospođa je bila strpljiva, jer nije bilo gužve na stanici. Rekao sam joj:

– Tu je samo jedanaest maraka.

Ja nema više! Ima li neka jeftinija karta? Mogu ja pješati dio puta do Isusove Majke. Meni se ne žuri previše, a mogu dobro hodati.

Čudno me je gledala. Nije bila ljuta, nego je bila više tužna. Spustila je glavu i isprintala kartu. Rekla je:

– Možeš uzeti svoj novac. Kartu ti je platio Isus.

Tako sam ti ja došao u Međugorje. Nisam previše čuo o njemu, ali ako je ovdje Isusova Majka, i meni bi moglo biti dobro. Možda mi Isus pomogne da prestanem piti i da pronađem Majku koju sam cijeli život tražio?

FRA STANKO
MABIĆ

ISUS JE UNIŠAO U ŽIVOT SV. PETRA KAD JE PETAR DOŽIVIO NEUSPJEH. Čitavu noć je lovio, a nije ništa ulovio. Razočaran što nije uspio, što toga dana ne će ništa zaraditi i s mislima kako će pred punicu doći praznih ruku, iznutra je bio slomljen i umoran. I baš u tim trenutcima slomljenosti i praznine dolazi Isus i propovijeda. Petar ga sigurno pažljivo sluša. Da je Petar ulovio pune mreže, sigurno ne bi pažljivo slušao jer bi bio u mislima što s ribom, kome je prodati, što kupiti itd. Ali u ovim trenutcima neuspjeha, doživljava svoju nemoć i svoju malenost i ta mu malenost otvara oči i uši srca da jasno čuje Isusov poziv i odaziva se.

Odazivamo se Isusu ne kad smo moćni nego kad smo nemoćni. Uvjeren sam da je nemoć čovjekovo najdublje iskustvo i to će ga iskustvo, kao ni jedno drugo, dovesti do Boga.

Imamo primjer i kod sv. Pavla kada pada pred Damaskom. Ne može više hodati, ne može više gledati, doživljava nemoć, pad, sljepoću, *neuspjeh*... i tada čuje Isusov poziv i odaziva se. *Neuspjeh* je bio početak obraćenja za mnoge svece. Na poseban način istaknuo bih svetoga Franju. Želio je biti uspješan i slavan. Sanjao je o viteštvu, slavi i *uspjehu*. Ali u prvom ratnom okršaju doživljava poraz, pad, bolest, *neuspjeh*... i tada čuje Isusov poziv i odaziva se. Da je u ratu pobijedio i da je on odigrao ključnu ulogu u

KAD SE OSJEĆAMO MOĆNI, VAŽNI, MUDRI, USPJEŠNI, ISUS TADA TEŠKO ILI VRLO TEŠKO ULAZI U NAŠE ŽIVOTE. MEĐUTIM, KAD DOŽIVIMO NEUSPJEH, KADA SMO RANJENI, KADA SMO ZBUNJENI, KADA SMO PALI, ISUS NAS ŽELI IZVUĆI IZ TAKVOG STANJA, ŽELI NAS IZVESTI NA PUČINU, USRED DANA PRED POGLEDIMA LJUDI, TAMO GDJE SE OSJEĆAMO POMALO GLUPO I ČUDNO. I BAŠ TU ISUS OD NAS TRAJI DA BACIMO SVOJU MREŽU U „NADI PROTIV SVAKE NADE“.

MOĆ I SNAGA NEUSPJEHA

ili što kad se razum i iskustvo ne slažu s Božjom riječju

Iz svog vlastitog iskustva znam da Bog lakše zahvaća i ulazi u moj život onda kada doživim takozvani *neuspjeh*, pad. Vjerujem da većina ljudi ima slično iskustvo. Zato ne bojmo se *neuspjeha* jer može postati prilika da Gospodin uniđe dublje u naš život i da ga promijeni. Čovjek se nikada ne osjeća tako malenim kao u porazu, padu, *neuspjehu*: „Slavim te Oče, Gospodaru neba i zemlje, što si tajne Kraljevstva nebeskoga sakrio od mudrih i umnih (*uspješnih*) a objavio malenima“.

Foto: Arhiv TCMM

borbi i postao slavni asijski vitez, dakle ljudski slavan, nikada ne bi čuo Isusov glas s križa. Ali onako bolestan i ranjen povlači se u osamu, prirodu, molitvu, meditaciju, druguje s pticama, cvijećem... i onda u jednoj trošnoj i neuglednoj crkvi sv. Damjana, čuje Isusov glas s križa: „Franjo idi popravi moju crkvu koja se ruši.“ Uvjeren sam da ga je Isus pozivao još iz majčine utrobe i kroz čitavo djetinjstvo i mladenaštvo. Ali Franjo nije mogao čuti jer je njegovo srce bilo ispunjeno *uspjehom*, bukom, zabavom, interesima, bogatstvom i slavom. Ali kad je doživio *neuspjeh*, kad se sva ta buka u njemu stišala, odjednom čuje Kristov glas i ne može se ne odazvati jer u njemu taj glas budi život, smisao i radost koju nikada prije toga nije osjećao. U njemu budi radost, ali i spoznaju vlastite nemoći i grješnosti kao i kod sv. Petra na Genezaretskom jezeru: „Odlazi od mene jer sam grješan čovjek.“

Kad se osjećamo moćni, važni, mudri, *uspješni*, Isus tada teško ili vrlo teško ulazi u naše živote. Međutim, kad doživimo *neuspjeh*, kada smo ranjeni, kada smo zbunjeni, kada smo pali, Isus nas želi izvući iz takvog stanja, želi nas izvesti na pučinu, usred dana pred pogledima ljudi, tamo gdje se osjećamo pomalo glupo i čudno. I baš tu Isus od nas traži da bacimo svoju mrežu u „nadi protiv svake nade“.

Dođu trenutci kad nam ništa ne uspijeva iako se baš trudimo. Čini nam se kao da je sve uzalud. Kao da je sav moj život i sav moj rad jedan veliki promašaj. Imamo iskustvo noći i iskustvo *neuspjeha*. Baš u tim trenutcima možemo čuti Gospodina kako nam govori: „Trudio si se, dao si sve od sebe, dao i sve svoje vrijeme, ne samo dan nego i kroz čitavu noć, ali to si često činio bez mene. Možda si koju molitvicu, naučenu iz ranog djetinjstva, i izmolio na početku noći ali sve što si radio, radio si na svoj način i u svoje ime, ne u moje ime i na Božju slavu. Mreže si bacao na riječ svoje mudrosti, a ne na moju riječ“.

Na koji način Isus čini čudo? Isus traži od Petra da izveze na pučinu, pomuči se s teškim mrežama i veslima, traži da ponovno zaprlja i raskine mreže, da teškom mukom izvlači prepune mreže i da mu grubi konopi paraju dlanove... Činjenica je

da je Isus mogao čudo učiniti i bez tog Petrova napora i zalaganja da učini sve što je u njegovoj moći. Mogao je jednostavno reći neka bude i ribe bi i bez Petrova napora bile u mrežu. Ali Isus tako ne čini. On traži od nas trud, napor, suradnju, vrijeme, sposobnost, žuljeve... i vjeru. I ako sve to činimo po njegovoj riječi, tek tada se događa čudo u našem životu.

Obećanja Biblije početak će se događati u našim životima kada počnemo živjeti po riječima te iste Biblije.

„Jeste li već motrili ptice koje se nađu pred nekim problemom, npr. prilikom gradnje gnijezda? Danima i danima one grade svoje gnijezdo, skupljajući razne materijale, često ih donoseći izdaleka. I kad završe to gnijezdo i kad su spremni položiti u njih svoja jaja, nevrjeme ili ljudsko „djelo“ ili neka životinja, uništi ga i propadne im sve što su gradili upornim trudom.“

Skoro kod svih Gospinih ukazanje, Gospa bira one malene, nemoćne, malu djecu, neuspješne da bi prenijela poruku svijetu. Što su neuspješniji to su poslušniji. Njezina poruka preko njih lakše dopire do nas. A kad postanu uspješni, tada poruka u mnogo čemu zapinje. Gospa ima razloga za to. Tek kroz našu malenost, nemoć, neuspješnost i poslušnost dolazi do izražaja Božja moć i snaga.

Što učini ptica? Onemoća i napusti svoj rad? Ni slučajno! Ona počinje opet i opet sve dok jaja ne položi u gnijezdo. Događi se često, prije nego se izlegu mladi ptići, da životinja, dijete, nevrjeme, uništi to gnijezdo, ali ovaj put s dragocjenim sadržajem... vrlo je teško opet početi od nule. Ali ptica nikad ne zastane, ne uzmakne. Ona nastavlja pjevati i graditi, graditi i pjevati... jer na taj način slavi Gospodina. Čini onako kako joj je Gospodin ugradio u njezin kod. Baca mrežu onako kako joj je Gospodin zacrtao.“

Tajna svih pobjeda i uspjeha jest znati ponovno započeti. Kad doživimo *neuspjeh* i obuzme nas onaj osobiti umor koji je uvijek najveći kada se ništa ne ulovi, kad ne vidimo nikakve plodove svoga rada i života i čini nam se da je sve *neuspjeh*, tada nalazimo razumske razloge da odustanemo od onoga što smo tako zdušno počeli. Baš bi tada trebalo čuti Isusov glas koji nam govori: „Izvezi na pučinu!“ Započni iznova, opet kreni, ali ovoga puta u moje Ime, na moju riječ. Tajna svih pobjeda i uspjeha jest znati ponovno započeti. Tada je moguće iznova započeti samo zbog Krista, zbog poslušnosti njegovoj riječi, samo zbog njega. Poslušnost daje snagu. Po noći, bez Krista, rad

je uzaludan. Cijeli život će nam biti noć, a mreža će biti prazna.

Uspjeh ne ovisi o našem umijeću ribarenja. *Uspjeh* ovisi o posluhu Isusovoj riječi.

Petar je pokazao poniznost jer je više vjerovao Gospodinovoj riječi nego svojem dugogodišnjem iskustvu. Poslušnost je nužna za onoga koji želi biti Kristov. Nešto je ispravno i dobro ne zato što to ja tako doživljavam nego zato što to kaže Gospodinova riječ pa i onda kad se moje iskustvo protivi tome. Poslušnost spada u tajnu otkupljenja, jer i sam Krist je „svojom poslušnošću izvršio otkupljenje.“ Iako je sve to bilo totalno nerazumno i neshvatljivo.

„Nismo pozvani na *uspjeh* nego na posluh u ljubavi.“ (Majka Terezija) Skoro kod svih Gospinih ukazanja, Gospa bira one malene, nemoćne, malu djecu, *neuspješne* da bi prenijela poruku svijetu. Što su *neuspješniji* to su poslušniji. Njezina poruka preko njih lakše dopire do nas. A kad postanu *uspješni*, tada poruka u mnogo čemu zapinje. Gospa ima razloga za to. Tek kroz našu malenost, nemoć, *neuspješnost* i poslušnost dolazi do izražaja Božja moć i snaga.

Zato ne bojmo se *neuspjeha* jer može postati prilika da Gospodin uniđe dublje u naš život i da ga promijeni. Naše ruke su tek samo glinene posude. Glinena posuda ruku jednoga snažnoga mladića nije nimalo čvršća od glinene posude ruku jednoga starca, čije ruke dršću od Parkinsa i jedva mogu štap nositi. Naša snaga nije u rukama nego u pouzdanju u Gospodina. Naše ruke su samo poput Davidove pračke u odnosu na Golijata. Naša snaga je u bezuvjetnom pouzdanju u Gospodina.

Kad god razmišljamo o *uspjehu* i pitamo se hoćemo li *uspjeti* u pozivu i u životu, uvijek će nas obuzeti tjeskobna briga koja oduzima miran san. Međutim, kad svjesno predamo svoj život Isus, tada nestaje tjeskobe. Pa kad bi nam život bio i „pakao“, ako ga predamo Bogu, On će učiniti od njega „nebo“ jer On „sve okreće na dobro“. Nemojmo se bojati *neuspjeha* i onoga što nas čeka kroz život i što ćemo sve morati u životu proživljavati. Bojmo se samo jednoga: hoćemo li sve to proživljavati i činiti u zajedništvu s Kristom.

25 GODINA KRALJICE MIRA U KAZAHSTANU

NAŠA NEBESKA MAJKA NAS POVEZUJE

NA POZIV NADBISKUPA TOMAŠA PETA ZAJEDNO S DON ŠLOBODANOM BUNOZOM, ŽUPNIKOM U RIJECI, A ROĐENOM U RADIŠIĆIMA ZAPUTIO SAM SE U KAZAHSTAN. Letjeli smo iz Splita preko Zagreba, Beča, Budimpešte do Astane, odnosno Nur-Sultana, kako se danas zove glavni grad Kazahstana. U Budimpešti nam se pridružila Oksana iz Marijina svjetla, rodnom iz Latvije, koja je prevodila na ruski jezik.

Razlog poziva nadbiskupa Tomaša bila je proslava 25 godina otkako je biskup Jan Pavol Lenga 25. lipnja 1996. godine u Ozornjoku Mariju Kraljicu Mira proglasio glavnom zaštitnicom Kazahstana. Devet mjeseci nakon toga, 25. ožujka 1996., u župi Ozornjoke uvedeno je cjelodnevno klanjanje Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu.

Papa Ivan Pavao II. bio je u posjetu Kazahstanu od 22. do 25. rujna 2001. godine, obnovivši tom prilikom posvetu Kazahstana Mariji Kraljici Mira. Sedam mjeseci nakon toga u katedrali u Astani (Nur-Sultanu) počelo je danonoćno klanjanje Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu. Od tada na klanjanje dolaze vjernici iz različitih dijelova Kazahstana. Te noći, kada smo mi došli

u Astanu, na klanjanje su došli vjernici koji su do tog mjesta prevaljili 1 200 km. Cijelu noć su se klanjali Isusu, ujutro su slavili svetu misu i potom smo svi zajedno doručkovali s nadbiskupom Tomašom.

U znak zahvalnosti za nastalo jezero i čudo s ribama postavljen je 24. lipnja 1997. kip Gospe s ribama, koji je prethodno u Poljskoj blagoslovio Papa Ivan Pavao II.

U Ozornjoku su 25. lipnja 2007. došle Bosonoge karmelićanke, kon-

templativni red Blažene Djevice Marije s brda Karmela, koji na poseban i radikalan način nastoje biti slični Isusu koji se moli u osami. Godine 2013. sestre su se preselile u novi Karmel „Božjeg Milosrđa i Bezgrješnog Srca Marijina“. U tom samostanu smo spavali, objedovali nekoliko dana, molili i slavili euharistiju.

Konferencija Katoličkih biskupa Kazahstana službeno je 11. srpnja 2011. proglasila Ozornjoke za Nacionalno Svetište Kazahstana. Svetište Kraljice Mira u Ozornjoku 2013. uključeno je u djelo neprekidnog Klanjanja Presvetom oltarskom sakramentu. U tom svetištu se nalazi drugi oltar, od ukupno njih dvanaest (prvi je u Jeruzalemu), koji je izgradilo društvo Marija, Kraljica Mira iz

Poljske. Zajednica „Regina della Pace“ želi postaviti 12 takvih oltara u različitim dijelovima svijeta, na svim kontinentima, kako bi u klanjanju Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu molili za mir u cijelom svijetu. Jedan od tih bit će i u Međugorju. Dana 10. listopada 2012. uoči Godine vjere, oltar Zvijezda Kazahstana posvetio je papa Benedikt XVI. u Vatikanu, a 2. srpnja 2014. godine Kardinal Robert Sarah posvetio je taj oltar u kapelici u Ozornjoku.

Inicijatori spomenutog projekta su Petar Čolkević i umjetnik Mariuš Drapikovski iz Gdanjska (Poljska). Taj oltar je simbolično biblijsko razmatranje o Božjem milosrđu od Abrahama sve do vremena Ivana Pavla II. To je pokušaj produbljivanja dijaloga između Boga i čovjeka u povijesti spasenja do posljednje Rijечи, do Isusa Krista.

Zatvoreni oltar simbolizira Stari zakon i savez Boga s čovjekom. U centralnom dijelu oltara nalazi se kvadrat koji simbolizira Isusov grob, a na uglovima su prikazana ljudska lica, iskrivljena od boli, koja pozivaju u pomoć. Unutarnji krug čini 12 stupova koji simbolizira-

ju 12 apostola i 8 koji simboliziraju Posljednji sud. Središnji dio oltara sadrži relikvije dvoje izuzetnih svjedoka milosrđa: sv. Ivana Pavla II. i sv. Faustine Kovalske.

Slavlje 25 godina od izabranja Marije Kraljice Mira za glavnu zaštitnicu Kazahstana i Srednje Azije bilo je veličanstveno. Na uoćnicu blagdana kao i na svečanoj sv. misi 7. srpnja došla su tri biskupa: Tomaš Peta, nadbiskup u Nur-Sultanu (Astani), Atanasius Schneider ORC, pomoćni biskup u Nur-Sultanu, i o. Kazimierz Gurda, biskup iz Poljske, iz biskupije Siedlce. Na svečanoj svetoj misi u Svetištu Kraljice Mira u Ozornjoku propovijedao je svećenik Giovanni Scalese, ordinarij u Afganistanu od 2014. godine.

SIMONA
AMABENE

Nadbiskupe Fisichella, željela bih Vas pitati kako ste primili poziv nadbiskupa Hosera da sudjelujete na ovom 30. Festivalu mladih i je li ovo vaš prvi posjet Međugorju?

Da, ovo je za mene prvi put kako sam ovdje, iz očitih razloga, kao odgovornog za ogranak Nove evangelizacije. Sveta Stolica prati Međugorje s velikim zanimanjem. I tako, otkako je papa Franjo prije nekoliko mjeseci dopustio službena hodočašća u Međugorje, poziv papinskog izaslanika primio sam s posebnim zadovoljstvom.

Kao što je poznato, ogranak Nove evangelizacije ima pastoralnu odgovornost za svetišta u svijetu. Iako Međugorje još nije priznato kao svetište, ono je ipak određeno milijuna hodočasnika svake godine. A budući da je na nama i odgovornost za hodočašća, poziv za sudjelovanje sam primio i s velikom zahvalnošću, jer mi je on omogućio doći ovdje. No, prije svega, moj dolazak ovdje je daljnji korak u procjenjivanju i razmatranju prisutnosti milijuna hodočasnika, a posebno u ovoj situaciji, toliko mnogo mladih.

Imali ste priliku promatrati što se događa u Međugorju, je li Vas nešto posebno dotaklo?

Ono što pogodi hodočasnika poput mene koji je po prvi put u Međugorju jest atmosfera molitve, i to je ono što Međugorje razlikuje od drugih mjesta gdje očekivano nalazite molitvu koja se odvija na mjestima ukazanja, u crkvama, ispred ikona Djevice ili svetaca. Ovdje se, međutim, klima molitve proteže i dalje. Upečatljivo je kako hodočasnici svugdje hodaju s krunicom u ruci i mole se: hodajući cestom, dok se penju na brda, posvuda. Vjerujem da je ovo zaista jedan pozitivan pokazatelj, koji će se uzeti u obzir pri ocjenjivanju posebnosti Međugorja.

Također me vrlo impresionirala prisutnost tolikog broja mladih. Istina je da je ovo 30. jubilar

Festival mladih, ali mene se činilo kao da u malom opet proživljam Svjetski dan mladih. Mislim da je ovo vrlo važan događaj koji definira Međugorje i u koji je uključeno dosta ljudi. Ne samo u prihvaćanju mnogobrojnih mladih hodočasnika, nego i u formaciji koja im se pruža. Molitveni sadržaj je obogaćen katehezom i dijalogom s tim mladim ljudima iz cijelog svijeta, i to je ta formacija koja je danas važna, posebno za Novu evangelizaciju.

Mislite li da Međugorje svojim duhovnim programom kojem je u središtu euharistija, zatim s krunicom, postom, Riječju, ispovijedi... može biti vodeći primjer Nove evangelizacije koji se može i drugdje predložiti?

Nova evangelizacija živi od onoga što je naravni život Crkve, ali življen na nadnaravni način jer vremena to zahtijevaju. Ono što je svakodnevni život Crkve jest izvor, temelj i svrha evangelizacije. U ovoj novoj fazi evangelizacije pozvani smo ponovno otkriti smisao svog svakodnevnog života.

Svakako prvo mjesto pripada molitvi – ponovnom otkrivanju molitve – koja postaje i svoj vrhunac nalazi u euharistijskoj molitvi, a samim tim i u klanjanju Presvetom. Moram naglasiti da je ono što se dogodilo posljednje večeri Festivala zaista značajno! Nakon dva sata tako intenzivnog euharistijskog slavlja bili smo svjedoci velike tišine koju su naši mladi i naši svećenici, bilo ih je oko 800 svećenika, zadržali tijekom produženog razdoblja euharistijskog klanjanja.

Međugorje: „Nova evangelizacija se provodi na koljenima“

Ti su elementi temelj kroz koji se ostvaruje Nova evangelizacija. U tom smislu volim se osvrnuti na papu Franju i jednu rečenicu koju je izrekao odmah na početku svoga pontifikata: „Nova evangelizacija se provodi na koljenima“. Stoga je ponovno otkrivanje ove klanjajuće dimenzije, ove dimenzije molitve, za nas zasigurno neizbrisiva točka: točka polazišta i točka temeljnog cilja!

Također ne smijemo zaboraviti da se kršćanski život izražava, tj. postaje vidljiv i u drugim trenucima koji su podjednako valjani i koji potiču iz života molitve. Mislim prije svega na svjedočanstvo djelatne ljubavi (dobročinstva). Nikada ne možemo zaboraviti da su svetišta mjesta prihvata, u kojima se susreću različiti oblici siromaštva u svijetu, ne samo sociološka siromaštva, ona koja inače lako prepoznamo.

Postoje i druga egzistencijalna siromaštva, prema kojima je svjedočenje djelatne ljubavi od temeljnog značenja jer ono karakterizira način kršćanskog stila života. Tada je potrebno komunicirati Vjeru, kako bi i drugi postali dionici našeg iskustva Vjere. Obično kažem da kao što smo sposobni napraviti geste dobrodošlice za one koji stignu u naša svetišta, tako bismo trebali biti jednako sposobni napraviti geste, pa čak i liturgiju, s kojima ćemo pozdraviti hodočasnika kad se vrati kući.

Tijekom svoje kateheze na Festivalu mladih govorili ste o smislu života koji leži u dopuštanju da budemo voljeni. Onima koji žele iskustiti Božju ljubav, što preporučujete?

Vjerujem da ono što sam rekao u katehezi ovisi o nekim određenim čimbenicima. Prvi je način da ljudi shvate da istinska ljubav u prvom redu ne ovisi o nama. Ali istinska ljubav ovisi o iskustvu primanja ljubavi. Nitko uistinu ne može voljeti, ako prije nije bio voljen.

Nažalost živimo u kulturnom kontekstu u kojem smo sebe postavili na prvo mjesto, ono što jesmo, što želimo. Mnogo puta ne uspijevamo uočiti izvorno podrijetlo iskustva, to jest nemamo sposobnost opaziti da smo voljeni. S ove točke gledišta mi se čini temeljnim postaviti se pred Boga sa željom da ga ne sprječavamo da nas ljubi.

Vjerujem da većinu vremena naš otpor postoji. Želimo samoodrediti vlastiti život polazeći od nas samih, od onoga što mislimo, od onoga što planiramo. I u svemu tome Bog igra marginalnu ulogu. Zbog toga ljubav nije duboko shvaćena. I zato sve češće susrećemo neuspjehe ljubavi.

Prava, autentična ljubav, o kojoj nas uči evanđelist Ivan u svojoj Prvoj poslanici, sastoji se upravo u ovome: nismo mi ljubili Boga, već je Bog prvi ljubio nas. Dakle, kada se postavimo pred ovakav tekst – koji je Riječ Božja, koji je objavljeni tekst – trebamo stvarno otkriti onu duboku vrijednost koju posjeduje.

Međugorje: Bog je ljubav!

U ovome se sastoji ljubav, da nas je Bog prvi ljubio. Onda smo pozvani otkriti u svom životu to duboko iskustvo zbog kojeg nam je Bog došao u susret. Bog nas je stvorio, dao nam je život, Bog nas nastavlja i dalje pratiti. To se događa putem onih izraza koji ukazuju na Božju želju da nas učini sudionicima u njegovom božanskom životu, životu ljubavi.

Nemojmo to zaboraviti. Bog je ljubav! Život mu je prožet ljubavlju, on je samo i isključivo ljubav. Ta ljubav je davanje samoga sebe, svega! Bog ne zadržava ništa za sebe, Bog daje sve, i time što daje sve, daje nam do znanja da je dao sebe za mene, za svakog od nas. To je razlog zašto kažemo da voljeti znači davati samoga sebe, i nikada ne bismo mogli izgovoriti takav izraz, da ga Bog nije proživio i izrekao prvi.

Prevela: Paula Tomić

Razgovor s nadbiskupom Rinom Fisichellom, predsjednikom Papinskog vijeća za novu evangelizaciju

RAZLOZI ZBOG KOJIH JE MEĐUGORJE POSEBNO!

Prije svega zahvaljujem nadbiskupu Fisichelli, predsjedniku Papinskog vijeća za promicanje Nove evangelizacije, na njegovoj spremnosti za ovaj razgovor. Oduševljeno sam slušala njegovu katehezu, a potom i njegovu propovijed, za vrijeme Festivala mladih 2019. I pokušala sam njegova dragocjena učenja zapisati najprije u svom srcu, a zatim u svojoj bilježnici. Dok se spremao napustiti Međugorje, ukazala mi se prilika upoznati ga i postaviti mu nekoliko pitanja. Bili su to prekrasni trenutci koje sa zadovoljstvom dijelim s vama.

Gospina škola evangelizacije

PAULA TOMIĆ

BIO JEDNOM JEDAN DJEČAK KOJI SE BAŠ NIJE NAJBOLJE SNALAZIO U DRUŠTVU SVOJIH VRŠNJAKA. Nekako se nije baš uklapao. Dječaku je to bilo teško, pa je odlučio naučiti živjeti sam. Otišao je na selo kod svog djeda i zatvorio se u sebe. Nije želio komunicirati ni sa kim. Djedu je bilo žao što mu se unuk tako osamljuje, pa ga je zato jednom pozvao da mu pokaže stare fotografije iz svog života. I gledajući te fotografije, objašnjavao je i prisjećao se svega onoga gdje je bio, što je doživio i koga je susreo. Na kraju, djed je objasnio unuku kako sve ono što smo proživjeli i svi oni ljudi koje smo susreli, ostavljaju u nama uspomene i sjećanja. I te uspomene i ta sjećanja su ono jedino istinski naše, one su naše najveće bogatstvo. Tako je dječak shvatio da je pogriješio što se htio udaljiti od svih, jer bi time

zapravo sam sebi uskratio životne doživljaje koji ostaju kao sjećanja i uspomene i čine nas onime što zapravo jesmo.

KRADLJIVCI USPOMENA

Dok sam slušala ovaj kratki sažetak jednog filma, razmišljala sam o tome kako mi živimo život. Većinom, zahvaljujući tehnologiji, postajemo ne akteri i glavni glumci, nego pasivni promatrači lažnog života koji dolazi iz raznih TV i mobilnih ekrana. A pogotovo naša djeca, koja više ne ispuštaju mobitele iz ruku. Žive neke virtualne igre i virtualna prijateljstva, dok albumi sa slikama iz stvarnih putovanja i susreta, ostaju prazni. I slike su danas nažalost digitalne. Sa svakom promjenom mobilnog uređaja, nestanu i slike. A tako i uspomene izbljude brže.

Čovjek najduže pamti emocije. Danas postoji i cijela grana psihologije posvećena emocionalnom pamćenju. Posebno su važne one negativne emocije koje pohrani-

mo i najčešće potisnemo, a one na kraju određuju puno naših reakcija i ponašanje. Nismo niti svjesni koliko nas te proživljene emocije uvjetuju. Volimo ili ne volimo stvari ili mjesta onako kako nam zapamćene emocije diktiraju. Zato ja volim MORE. Jer me za more vezuje toliko lijepih emocija iz djetinjstva. Nema neka određena racionalna sjećanja, možda njih par, ali mi je na spomen mora odmah toplo oko srca. Pogled na more me odmah raznježi i otvori. To je zato jer smo kao obitelj svake godine po dva tjedna išli na ljetovanje. I to su bili dani zajedništva, druženja, komunikacije, šetnje, društvenih igara, roštiljanja, izleta, novih poznanstava. Uglavnom imali smo mamu i tatu s nama 24 sata puta 14 dana. Za mene je stoga riječ more skoro jednaka kao riječ obitelj. I zato mi bude žao što većina današnjih obitelji nema vremena otići s djecom barem desetak dana negdje, na more ili u planinu. Samo se odvojiti i biti sa svojom djecom. Usađivati im tople emocije i obogaćivati njihova sjećanja. A vrije-

me će tako brzo proći i albumi života ostat će neispunjeni.

GOSPINA ŠKOLA NOVE EVANGELIZACIJE

Nakon dolaska brojnih kardinala i nadbiskupa u Međugorje ovih ljetnih dana, mediji pišu o otvaranju Međugorja, njegovoj novoj fazi. Mons. Henrik Hoser nagovještava kako osjeća da Međugorje može ponuditi Crkvi model nove evangelizacije. Bile su za mene to samo neke velike, bombastične riječi. Što zapravo znače? Evangelizacija je: „naviještanje riječju i djelom poruke Isusa Krista nekršćanima, koja se naziva evanđelje ili radosna vijest, kao i stalno ponavljanje Kristove poruke spasenja u propovijedima, svjedočenjima, katehezi i liturgiji onima koji su već kršćani. Glavna je kršćanska misija i poslanje svih kršćana“ – kaže enciklopedija. I čini se kako Gospa u zadnjoj poruci upravo potvrđuje ove nadbiskupove proročke riječi – naime cijela joj je poruka svojevrsni poziv na evangelizaciju: „Molite, radite i svjedočite s ljubavlju za Kraljevstvo nebesko da bi vam bilo dobro ovdje na zemlji.“ A sad se prisjetimo onoga što Gospa već godinama govori, ona kaže kako ovo naviještanje nema snage i nije autentično ukoliko ono

nije svjedočanstvo vlastitog života. A što to znači? I opet Gospa pojašnjava u poruci: „Svjedočite s krunicom u ruci da ste moji i odlučite se za svetost!“ Što bi bila ta svetost, odnosno „nova evangelizacija“? E tu nam je sad Gospa model, biti Njezini znači: dok je svijet bučan, Ona je tiha, dok je svijet agresivan, Ona je mirna, dok svijet priča, Ona šuti, dok svijet hoće velike stvari, Ona živi male, svakodnevnice, dok svijet traži slavu, Ona izabire poniznost, dok svijet želi moć, Ona izabire služenje, dok svijet mrzi, Ona ljubi, dok je svijet nevjeran, Ona je vjerna, dok svijet ide sebično naprijed, Ona je poslušna i misli na druge, dok svijet uzdiže sebe, Ona uvijek pokazuje na Isusa... U tome je dakle model nove evangelizacije – truditi se zapravo biti u svemu poput Gospe. To je danas najveća novina i najveća revolucija i najveći izazov svakome od nas. U sebi pobijediti svijet.

Doći u Međugorje nije dakle samo obaviti tamo neko hodočašće, jer eto svi su tu bili pa da malo dođem i ja. Doći u Međugorje znači uključiti se u Gospinu školu nove

Doći u Međugorje nije dakle samo obaviti tamo neko hodočašće, jer eto svi su tu bili pa da malo dođem i ja. Doći u Međugorje znači uključiti se u Gospinu školu nove evangelizacije. Onu školu u kojoj je glavni predmet biti s Gospom i Isusom. Naučiti biti Njezin.

evangelizacije. Onu školu u kojoj je glavni predmet biti s Gospom i Isusom. Naučiti biti Njezini. Kao što je meni ljetovanje s obitelji ugradilo tople emocije i lijepa sjećanja za cijeli život, tako i ovo bivstvovanje s Gospom i Isusom treba u nama usaditi Njihov Duh i bitak, tople emocije i lijepe uspomene koje će nam pomoći živjeti evanđelje i tako ga onda najbolje i svjedočiti.

RODITELJI OPREZ!

Posebno je važno dovesti djecu u Gospinu školu, puštati ih da dišu Gospin duh na misama, molitvama, brdima, klanjanjima... Nemojte im dopustiti da dok se oko njih odvija stvarna pobožnost i stvaran život, oni igraju svoje virtualne igrice na mobitelima. S razlogom da bi bili mirni. Djeca trebaju biti mirna jer su ih roditelji tako naučili, jer su im tako naredili. A ne zato što su misaono izgubljeni u zaslonima mobitela. Roditelji su autoritet i primjer i zakon. Roditelji, oprez: ugasite te kradljivce uspomena i sami sa svojim djecom, uz pomoć Gospe i Duha Svetoga, stvarajte uspomene svoje djece. Obogaćujte ih za vječnost! Ta prvi evangelizacijski zadatak svakoga od nas kao roditelja jest biti evangelizator svoje djece jer „...Nebo će biti zahvalno za vaše napore i žrtve!“

Svjedočanstvo Josefa Beackersa iz Belgije

NEUMORNI SVJEDOK MEĐUGORJA

ZOVEM SE JOSEF BEACKERS, IMAM 80 GODINA I ŽIVIM U BELGIJI. Dolazim u Međugorje već više od 35 godina. Ovo mi je zadnje hodočašće jer onedavno ne mogu ostavljati kod kuće svoju suprugu koja postaje sve više dementna. Sve je u Božjem planu i On zna zašto je to tako. Uz Božju pomoć donio sam odluku da je više ne ostavljam! Jer i kad živim u Belgiji, srce mi je u Međugorju. Za mene ne postoji ta udaljenost. Imam svog anđela čuvara i uvijek ga šaljem ovdje. Svaku večer u trenutku ukazanja ja sam i kod kuće na koljenima, u duhu spojen s Gospom. Za mene je Međugorje moj drugi dom i smatram ga posebnim jer je ono zadnje mjesto u svijetu u koje Gospa dolazi. I sada kada je papa Franjo dozvolio i službeno organiziranje hodočašća ovdje, nadam se kako će sve više ljudi čuti Gospinu poruku. Možda je puno ljudi i čulo za Međugorje i poruke, ali mora se doći ovdje, biti ovdje da bi te zahvatio Duh Sveti – poseban Gospin duh ovoga mjesta – kako bi mogao početi te Njezine poruke i živjeti. To je teško riječima objasniti, jednostavno se ovdje mora doći kako bi ti Gospina prisutnost otvorila srce za živjeti Njezine poruke.

U godinama početaka ukazanja imao sam srčanih problema i bio sam dva puta operiran, ugrađeno mi je 5 bypassova, zadnjih godina borio sam se i s rakom prostate. Sad kad sam na kraju svojih dana, važno mi je da poznajem svoj put i to mi je najvažnije. Nisam uvijek bio u vjeri, živio sam čak jedan problematičan život, ali me Bog dozvao k sebi. Bilo je to u jednoj noći, jednostavno sam progledao, vidio duhovnu borbu, Sotonu i sve što on čini da bi ukrao moju i duše drugih ljudi.

Tako da kad sam čuo za ukazanja, od 1983. godine, već sam bio ovdje. Prvi put s mojom majkom, a zatim jedanput godišnje s hodočasnica.

Kasnije se to povećavalo, dvaput, triput, četiri puta godišnje... U svim ovim godinama mislim da sam doveo ovdje oko 5 000 hodočasnika.

I ja se trudim ići na misu svaki dan, moliti krunicu. Moj život je kad nisam u Međugorju, jednostavno molitva. Trudim se biti dobar prema ljudima, uvijek razgovarati s njima o Međugorju. Jer vidim kako na kraju svi trebaju ljubav i toplu riječ. Belgija je postala tako hladna zemlja. Sve je racionalizirano. Zato su tu dozvoljena eutanazija, abortusi... ne želimo bolesne i stare

ljude i djecu. U Belgiji, Bruxellesu je centar Europe. I oni tu „hladnoću smrti“ svojim zakonima žele širiti po svijetu.

Ja sam međutim vidio puno plodova Međugorja. Recimo na zadnjem hodočašću za Uskrs bilo je ljudi koji su po prvi put došli, nakon dugo vremena su se ispovjedili, i sad opet žele doći. Kad me moji bivši hodočasnici susretnu na ulici, uvijek me pitaju: Kako je u Međugorju, što ima tamo? Jednostavno, Međugorje ne možeš zaboraviti, vuče te da mu se stalno vraćaš. Ali vidim kako puno ljudi još nije čulo za Međugorje i kako nisu shvatili njegovu važnost ne samo za cijelu Crkvu nego i za cijeli svijet. Jer Gospina poruka je za sve ljude, i za vjernike i nevjernike. Susreo sam ljude koji su mi rekli da im to ne treba, ali su kasnije shvatili kako je ipak važno. Recimo, jednom sam imao jednu ženu koju sam nagovarao da se ispovijedi. Ali ona je rekla da nema potrebe jer u Belgiji sudjeluje na onim zajedničkim ispovijedima gdje svećenik samo svima koji su se u tišini pokajali, izmoli odrješene. Kad zadnji dan hodočašća, vidim ja tu ženu kako dolazi sva uplakana i sretna. Ipak je odlučila otići na pravu ispovijed ovdje i tu joj se srce otvorilo! I nakon nekoliko mjeseci ta je žena umrla. Imala je 50-tak godina. I ja to vidim kao jedno veliko Gospino čudo izmirenja s Bogom u njezinu životu.

Međugorje je tako važno za cijeli svijet i zato je bitno da ljudi počnu činiti ono što im Gospa govori. Da počnu moliti krunicu, postiti... Onda kad počneš živjeti ono što Ona traži, onda više nema udaljenosti između mjesta gdje stanuješ i Međugorja. Gospa se nekako rodi u tvom srcu, tu počne živjeti. I to mijenja tebe, a onda polako i druge ljude oko tebe. Za mene je to ona jedina Nova evangelizacija koju trebamo živjeti i svjedočiti!

Šahisti iz Ruščice u Međugorju

16. hodočašće u Međugorje i Humac, Šahovskog kluba „Posavac“ iz Ruščice i Udruga preistekle iz Domovinskog rata u kolovozu su šesnaesti put hodočastili u Međugorje i Humac. Tom prilikom su sudjelovali na pojedinačnom šahovskom turniru „Međugorje 2019.“

Šahisti su s članovima svojih obitelji redovito sudjelovali u večernjim molitvenom programu te molili krunicu na Brdu ukazanja i križnom putu na Križevcu. Hodočašće u Međugorje šahisti iz Ruščice iskoristili su za posjet Franjevačkom samostanu i muzeju sv. Ante Padovanskog na Humcu.

Djeca bez roditelja iz Rumunjske na tradicionalnom hodočašću u Međugorju

U Međugorju je i ove godine održan tradicionalni projekt „Give hope – Međugorje 2019.“, koji je osnovao Luchian Omania, zajedno sa svojim prijateljima iz Rumunjske i Međugorja. Oni već petu godinu zaredom osiguravaju novac za put djeci bez roditelja, kako bi mogli doći u ovo mjesto molitve i mira. „Hotel Leone“, „Hotel SPA“, „Hotel Marconi“, „Hotel Quercus“, „Hotel Grace“ i „Pansioni MIR“ su ove godine ponudili besplatnu hranu za sudionike hodočašća, 40 djece i njihove

pratitelje, a za smještaj se pobrinuo „Pansion DIND“.

Organizatori od srca zahvaljuju svim hotelima i prijateljima, kao i međugorskom župniku fra Marinku Šakoti, koji im je potpora od samih početaka. S obzirom da je riječ o djeci koja, većinom, nemaju niti jednoga roditelja, ovo je velika podrška djeci da unatoč teškom djetinjstvu mogu doći k Majci u Međugorje, uzdati se u njezin zagovor i prikazati joj svoje brige i poteškoće.

Statistike za kolovoz 2019.

Broj podijeljenih sv. pričesti:
375 000
Broj svećenika koncelebriranih:
9 109 (293 dnevno)

Blagdan Uznesenja Blažene Djevice Marije

Tisuće hodočasnika Veliku Gospu, blagdan Uznesenja Blažene Djevice Marije, proveli su u Međugorju. Mnogi su došli i pješice, a od samoga jutra mnoštvo hodočasnika molilo je na Brdu ukazanja, Križevcu, oko crkve sv. Jakova, kao i na mnogim drugim molitvenim mjestima u međugorskoj župi. Središnje večernje svečano misno slavlje na blagdan Velike Gospe u Međugorju predvodio je nadbiskup Avignona mons. Jean-Pierre Cattenoz, u koncelebraciji s 98 svećenika i biskupa.

Foto: Arhiv ICMM

Križevac je naša Golgota i Tabor.
Na nj se dolazi opterećen, s pitanjima i nejasnoćama o vlastitom križu,
a s njega se silazi kao s Tabora – preobraženi.
Križevac preobražava naša srca.
A preobraženo srce drukčije gleda na križ, drukčije se odnosi prema njemu, drukčije ga nosi i drukčije pomaže drugima nositi ga...

Foto: Arhiv ICMM

RAD KAO **BLAGOSLOV**

MIRTA MILETIĆ

Rujan je. Mjesec u kojem se „kotač“ pastoralne i školske godine ponovno pokreće. Odmor nam je poslužio kao odmak od dnevnih dužnosti, ali ne i kao ljenčarenje. Pomogao nam je doći k sebi, „uloviti sebe“ i susresti se sa sobom. Obnoviti snage, napuniti „baterije“.

Sviđaju mi se riječi našeg Pape koje je izrekao na općoj audijenciji

prije par godina. Kaže Papa: *Odmor dakle nije ljenčarenje u nekom naslonjaču, ili opijanje nekom glupom zabavom... ne, odmor je u prvom redu ugodan i zahvalni osvrt na dobro učinjen posao, odmor je dakle slavljenje posla. Odmor je vrijeme za gledanje djece i unuka koji rastu; lijepo je o tomu razmišljati! To je vrijeme za gledanje svoje kuće, prijatelja koje ugošćujemo, zajednice koja nas*

Rad je zapravo prvo zvanje čovjeka i Božji blagoslov. Rad nas obogaćuje i daje smisao našem postojanju. Radom sudjelujemo u Božjem stvaranju. Postajemo Njegovi suradnici. Sveti Ivan Pavao II kaže kako je *samo čovjek sposoban za rad i samo čovjek radi istovremeno ispunjavajući svoje postojanje na zemlji. Stoga, rad nosi posebno obilježje čovjeka i čovječanstva, obilježje*

Foto: Arhiv ICMM

Ispred nas su novi izazovi, nova školska godina, nov odnos s Gospodinom. Vraćamo se u ritam naše svakodnevnice i našeg rada. Stvara li ti tjeskobu i pritisak pomisao na rad, posao, brigu oko djece? Je li rad nužno zlo? Kazna kojom nas je Bog kaznio izgnavši iz Edena prvog čovjeka?

okružuje, dobro je o tomu razmišljati. Bog je tako činio kad je stvarao svijet, a ne prestaje to činiti jer uvijek stvara, također i u ovom trenutku.

Ispred nas su novi izazovi, nova školska godina, nov odnos s Gospodinom. Vraćamo se u ritam naše svakodnevnice i našeg rada. Stvara li ti tjeskobu i pritisak pomisao na rad, posao, brigu oko djece? Je li rad nužno zlo? Kazna kojom nas je Bog kaznio izgnavši iz Edena prvog čovjeka?

osobe koja djeluje unutar zajednice ljudi. To obilježje određuje svoje unutarnje karakteristike, na neki način ono tvori svoju vlastitu narav.

Naš Gospodin Isus je trideset i tri godine proveo u skrovitosti, radeći. Sveta se obitelj ni po čemu nije razlikovala od ostalih obitelji. Sveti Josip je bio posvećen radu s drvetom, a naša Gospa kućanskim poslovima. Oni su nam pokazali smisao i važnost rada. Svetost rada. Ne postoje velika i mala zanimanja, veliki i mali

poslovi. Nema beznačajnog posla. Svaki posao dobiva vrijednost po Ljubavi kojom se ostvaruje. U jednostavnosti običnog posla, u jednoličnim pojedinostima svakog dana potrebno je otkriti tajnu koja je skrivena mnogima. To je veličina i novost Ljubavi.

Rad nas posvećuje jer ga prinosimo Bogu. Darujemo ga Njemu! No, ne može nas posvetiti nemarno obavljen posao. Površno odrađen zadatak. Bog od nas traži odgovornost i upornost. Herojstvo rada sastoji se u tome da svaki zadatak dovedemo do svršetka. Rad nas posvećuje kada isti, ponekad i monotoni, posao radimo kao prvi put. Kada ga radimo s ljubavlju i žarom. Važno je posao ne samo odrađivati.

Naša su starija djeca po prvi put ovog ljeta radila u jednom skladištu, da zarade malo ozbiljniji đeparac za neke svoje potrebe. Iako im je posao bio poprilično monoton i naporan, stekli su bogato iskustvo rada. Na kraju odrađenog posla osjećali

Rad nas posvećuje jer ga prinosimo Bogu. Darujemo ga Njemu! No, ne može nas posvetiti nemarno obavljen posao. Površno odrađen zadatak. Bog od nas traži odgovornost i upornost. Herojstvo rada sastoji se u tome da svaki zadatak dovedemo do svršetka. Rad nas posvećuje kada isti, ponekad i monotoni, posao radimo kao prvi put. Kada ga radimo s ljubavlju i žarom. Važno je posao ne samo odrađivati.

su zadovoljstvo i ispunjenost. Rekli su nam kako sada drugačije gledaju na zarađeni novac i kako treba „puno raditi da bi se nešto zaradilo“. Sada svjedoče kako imaju potpuno drugačiji odnos prema novcu. Sada znaju usporediti vrijednost nekog predmeta koji žele kupiti i potrebnog rada da bi se zaradio novac za njegovu kupnju. Također, razumiju i važnost i vrijednost školovanja, ulaganja u obrazovanje koje je povezano s puno većim izborima i bolje plaćenim poslovima na tržištu rada. Doista mislim da našoj djeci, i prije nego što odrastu, treba dati to iskustvo rada. Rad ih izgrađuje i čini zrelima. Rad dokida dokolicu i hedonizam, nezahvalnost i objest.

Postoji jedna lijepa enciklika koju je 15. svibnja 1891. godine napisao papa Lav XIII. Njeno ime je „Rerum novarum“ ili „O novim stvarima“. Papa u njoj progovara o odnosu prema radu i radnicima, te potiče kršćane da budu moralna vertikalna društva u kojem žive, sol zemlje i svjetlost svijeta. Potičem vas da ju pročitate. Enciklike su veliko bogatstvo Crkve, poticaji i poruke koje nam pišu naši pape. Smjernice za naš kršćanski život.

Neka vam rujnan bude prožet promišljanjem o blagoslovu rada. Zahvalite Gospodinu na prilici da možete raditi i stvarati. Zahvalite mu na svakom dovršenom poslu i savjesno obavljenom zadatku. Neka naš odmor zaista bude u prvom redu ugodan i zahvalan osvrt na dobro učinjen posao. Prepoznavimo vrijednost i važnost tog vremena nakon posla, koje pripada našim obiteljima. Jer odmor je, kako to lijepo ističe Papa, *vrijeme za gledanje djece i unuka koji rastu; vrijeme za gledanje svoje kuće, prijatelja koje ugošćujemo, zajednice koja nas okružuje, dobro je o tomu razmišljati. Bog je tako činio kad je stvarao svijet, a ne prestaje to činiti jer uvijek stvara, također i u ovom trenutku.* Tako neka bude.

Leonardo Boff

Majčinsko
lice Božje

Leonardo Boff

MAJČINSKO LICE BOŽJE

„U Mariji je ženskost dobila povijesnu vidljivost, našla eshatološku anticipaciju i postala simbol onoga, što će se dogoditi sa svime što je žensko, a što se na razne načine ostvaruje u svim ljudima.“

Knjigu možete naći u
Suvenirmici Informativnog
centra MIR Međugorje.

TREBAMO PRISUTNE OČEVE

Ovo ljeto sam razmišljao o daru očinstva. Danas, kad je naše najstarije dijete na pragu punoljetnosti, lijepo se prisjetiti naših početaka. Koliko radosti i trenutaka za koje mogu iz dubine srca reći kako su neprocjenjivi i neponovljivi. I zaista, unazad govoto dva destljeća našeg braka vidim jasno kako su u mome životu bile na najljepši mogući način ispunjene Božje riječi: „Nije dobro da čovjek bude sam: načinit ću mu pomoć kao što je on.“

KREŠIMIR
MILETIĆ

NIJE DOBRO DA MUŠKARAC BUDE SAM. Što je sve ta samoća o kojoj govori ova riječ? Jesam li i ja često 'sam', iako sam u braku, okružen djecom? Pokušao sam pogledati ovu stvarnost iz jednog drugog kuta. Sam Gospodin vidi da nije dobro da ostanem zatvoren i zaokupljen stvarnostima isključivo 'muškog' svijeta: poslovima, planovima, željama, različitim borbama i natjecanjima. Da doživim puninu mog bića potrebna je bila moja supruga. Ona, drugačija od mene, pomoći će mi da se otvorim za stvarnost koju ne mogu doživjeti bez nje – očinstva. Za stvarnost koja će potresti moj život do temelja i biti izvor neizmjerne radosti. Da, nije dobro da čovjek bude sam. I zato sam zahvalan svojoj supruzi što me tako uporno izvlači i poziva iz moje muške samoće u zajedništvo braka i obitelji.

Gdje je to muškarac sam? I što je sve ta samoća? Možda nemogućnost da podijeli osjećaje sa svojom obitelji? Možda potreba da pred onima koje voli bude uvijek uspješan, snažan, pa u trenutcima neuspjeha bježi u tu samoću? Možda prevelika zaokupljenost poslom u kojem traži nekakvo utočište gdje se osjeća uspješan? Ili različita druženja, projekti i aktivnosti izvan obitelji u kojima želi pridonijeti nekom dobrom cilju, ali se na kraju suoči sa činjenicom sve manjeg vremena koje odvaja i posvećuje svojoj djeci?

Nije dobro da budem sam. I upravo u toj stvarnosti mi najljepši i najdjelotvorniji lijek dolazi od moje supruge. Ona mi pomaže da razumijem kako najljepši dio sebe mogu dati upravo u našem braku, u našoj obitelji. Kako je vrijeme uloženo u obitelj najdragocje-

Trebaju nam prisutni očevi. Unatoč činjenici da se najosjetljiviji dio djetinjstva naše djece preklapa s našom najpotentnijom fazom života u kojoj možemo najviše i najsnažnije 'orati' na području rada, potrebno je biti prisutan u obitelji, u braku. Ulagati u naše brakove. Odvojiti vrijeme za razgovor sa suprugom. Za igru i razgovor s djecom. Svjesno odvojiti vrijeme.

nije vrijeme. Svugdje me drugdje može bilo tko zamijeniti, ali ovdje me nitko ne može zamijeniti. Ne dođem li na posao, već će netko drugi to nastaviti raditi. Ne sviram li u župnom zboru, već će svirati netko drugi. No, ovdje me nitko ne može zamijeniti. Jer moja djeca trebaju svog tatu. Moja supruga treba svog muža. I u tom zajedništvu se ostvaruje ono najljepše u nama. Rastemo, sazrijevamo, učimo ljubiti, opraštati, dijeliti, komunicirati.

Jedna od napasti s kojima se suočavamo kao očevi i muževi jest odsutnost. Ako pogledamo biblijski izvještaj o stvaranju, primjetit ćemo da je zmija započela razgovor s Evom dok je Adam bio negdje odsutan. Nije bio tamo, nije bio prisutan, uz Evu. Tako i u našim obiteljima, ako je muž i otac odsutan, 'zmija' ima prostor za početak komunikacije s našom djecom, suprugom. Zli ima priliku unositi svoje sadržaje u našu obitelj, jer mene nema tamo gdje trebam biti. I onda često čujem kako različiti roditelji iznose poteškoće s djecom i kako je to najčešće povezano upravo s odsutnošću oca. Ili stalno radi, ili ga iz nekog drugog razloga nema u obitelji.

Trebaju nam prisutni očevi. Unatoč činjenici da se najosjetljiviji dio djetinjstva naše djece preklapa s našom najpotentnijom fazom života u kojoj možemo najviše i najsnažnije 'orati' na području rada, potrebno je biti prisutan u obitelji, u braku. Ulagati u naše brakove. Odvojiti vrijeme za razgovor sa suprugom. Za igru i razgovor s djecom. Svjesno odvojiti vrijeme. Jedan moj prijatelj je rekao kako s djecom dogovori zajedničko vrijeme igre i to u rokovnik unese kao važnu obavezu koju ne može otkazati. Ukoliko mu netko drugi ponudi neki važan sastanak, on odbije jer kaže kako ima vrlo važan susret u tom terminu. Nije li često slučaj da našim ukućanima dajemo tek ostatke našeg vremena, onaj dio za koji se nitko 'važniji' nije 'prijavio', nije zauzeo?

Prava bračna ljubav pretpostavlja i zahtijeva da muž ima duboko poštovanje prema dostojanstvu svoje žene: „Ti nisi njezin gospodar“, piše sveti Ambrozije, „već njezin muž; ona ti nije robinja, već supruga...“ Uzvratiti joj pažnju koju ti iskazuje i budi joj zahvalan za njenu ljubav“. Sveti nas Pavao poziva da ljubimo svoje žene kao što Krist ljubi Crkvu. A kako to Krist ljubi mene i tebe, svoju Crkvu? On nije čekao i ne čeka da mi prvi napravimo nešto čime bi ga zadivili ili mu iskazali poštovanje, pa da on nama onda uzvratiti otprilike istom mjerom. Tako činimo mi ljudi. Ne, On je prvi ljubio. On je uvijek tu, prisutan. On je dao cijeloga sebe, potpuno za nas, do smrti na križu. Dao se je razapeti za naše spasenje. On nie odsutni Bog, koji uvijek nešto negdje radi pa nema vremena za nas. On je Emanuel, Bog s nama! I takav ja trebam biti u mojoj obitelji. Prisutan. Onaj koji prvi ljubi, prvi oprašta. Koji na prvo mjesto stavlja svoju suprugu, djecu. Koji je spreman položiti svoj život za obitelj.

A položiti svoj život za obitelj danas možda više nego ikad znači biti prisutan, osigurati vrijeme i prostor za razgovor, za igru, za zajedništvo s ukućanima. To naravno ne znači da muškarac svoje talente koje mu Bog dao za korist zajednice ne će moći staviti u službu zajednice. No, ukoliko na ispravan način postavi prioritete, među kojima su na prvome mjestu dobrobit njegove obitelji, onda će na potpuno drugačiji način vrednovati vrijeme koje daje izvan obitelji. Moje je iskustvo da danas jako dobro promislim prije nekog angažmana izvan obitelji, jer znam da nemam vremena 'na bacanje' i tražim da ti angažmani budu učinkoviti i da je u pitanju nešto zaista važno, osobito ako je u pitanju izvršavanje kršćanskih dužnosti poput zapovijedi ljubavi.

I tu na kraju dolazimo do najvažnijeg unutarnjeg pokretača za promjenu iz 'odustnog' u 'prisutnog' muža i oca. Ljubav. Kad ljubim, sve je lako. Ako ljubim svoju ženu, onda ću pronaći i odvojiti to vrijeme za razgovor, za zajedničko planiranje, za odmor i zajedništvo. Kad nema ljubavi, sve je teško i sve se čini jako komplicirano. Ljubav je jednostavna. I onaj koji ljubi, taj je prisutan. Molimo da nam Gospodin ražari srca iskrenom i čistom ljubavlju prema našim suprugama, našoj djeci. Da nas osposobi da možemo ljubiti potpuno, do kraja, bez uvjeta. Baš tako kako On ljubi tebe i mene.

MEDUGORJE

PORUKE
KRALJICE
MIRA

PORUKE KRALJICE MIRA

„Dragi čitatelji i Gospini prijatelji, preporučujemo vam ovu knjižicu. Ona ne sadrži ni novu objavu ni novo evanđelje. Njezino čitanje vodit će vas i upućivati na Isusa Krista, što je Gospina želja i smisao njezina dolaska k nama.“

Knjigu možete naći u
Suvenirmici Informativnog
centra MIR Medjugorje.

FRA TOMISLAV PERVAN

ČOVJEKOV ZAVIČAJ

„Naša je pak domovina na nebesima.“ Svima znana riječ iz Pavlove Poslanice Filipljanima (3,20). Često je čujemo za ukopnih obreda na grobljima. Shvaćamo li njezin domet i značenje? Misao je od središnjeg značenja za vjernike kršćane napose za slavlja Marijinih svetkovina. Marija na nebesima, Marija Kraljica, Mala Gospa. Njoj se utječemo, molimo, zazivamo kao Kraljicu, Majku milosrđa itd. Svednevce je pozdravljamo sa „Zdravo, Kraljice...“ Slavimo Marijino uznesenje kao vrhunac njezina života. Sabor je „demitirao“ Marijin lik uklanjajući iz Konstitucije o Crkvi izričaje o Mariji vezane uz kozmološku i kozmičku protežnicu Marijina lika. Nema spomena Marije Kraljice, nego je Marija svedena na „ljudsku mjeru“, ona je uzor vjericima, model putujućem narodu Božjem.

Tu se, čini se, ponovno Rajna ulijevala u Tiber, htjelo se izići u susret protestantima koji niječu Marijinu ulogu koju ima u Katoličkoj Crkvi i pobožnosti, od drevnih dana. Sabor na stanovit način pravi otklon od pontifikata Pija XII., koji je proglasio dogmu o Marijinu uznesenju te uveo svetkovinu Marije Kraljice neba i zemlje. U vjerničkoj svijesti Marija jest i ostaje Kraljica, tako joj se vjerni puk obraća. Pitamo se, kako bijaše moguće previdjeti ili zanemariti tisućljetne pobožnosti, tolike ikone, na kojima je Marija kraljica, Marija u zlatu, u nebeskim bojama, s Isusom – Pantokratorom. Marija, nadahnuće nebrojenima tijekom stoljeća, njoj su u čast podizane najljepše katedrale, Chartres, Notre Dame, koja samo što nije nestala u plamenu u Velikom tjednu ove godine. Je li taj znak i poruka Neba u odnosu na našu vjeru te odnos prema Isusu Kristu, Mariji, uopće kršćanstvu na Zapadu?

Pavlova rečenica, koju čujemo ili čitamo, tvori središnju strukturu i arhitekturu svega kršćanskog navještaja ukoliko vjerujemo da je kršćanstvo vjera koja ima u temeljima otkupiteljsko djelo Isusa Krista, Posrednika između Boga i ljudi, Puta natrag, u zavičaj, izgubljeni raj, odakle je čovjek svojom krivnjom protjeran.

Jedna od istina i poruka naše vjere jest da je čovjek izgubio zavičaj, istjeran iz edenskog vrta, izgubio izvornu

„K TEBI VAPIJEMO PROG NANI SINOVI EVINI“

„NAŠA JE DOMOVINA NA NEBESIMA...“

Čovjek je u potrazi za zavičajem, želi povrat u izgubljeni raj. Kako se vratiti? Odgovor nudi Isus: Ja sam put, ja sam jedina staza u izgubljeni zavičaj. Tomu je znamen i Marijin život. Marija kao putokaz „poslije ovoga progonstva“, egzila, do Isusa. Marija – Ljestve, Marija – Hodegetria.

milost, postao beskućnik. Isus je sišao s nebesa da bi nam omogućio povratak u izgubljeni dom. Svojom žrtvom na križu te proslavom zacrtao je svima put, a Crkvi je ostavio sredstva koja posreduju milost za vječni spas. Crkva pokazuje put. I to bi morao biti temeljni izričaj vjere. Put natrag – u zavičaj, doma, iz egzila, progonstva. Marija tu slovi kao Jakovljeve ljestve.

ZABORAVLJENI ZAVIČAJ

Tko pak još govori o nebeskoj domovini, o zavičaju? Benedikt XVI. pokušao je Crkvi u Njemačkoj za svoga oproštajnoga pohoda skrenuti pozornost kako se mora okrenuti svomu izvornom poslanju, biti ljudima putokaz prema Nebu, a ne se pretvoriti u neku vrst „nevladine organizacije“ ili moćnog Karitasa koji skrbi oko zemaljskoga te vremenom postaje suvišna, kad država preuzme njezine domene. Jedan je njemački kancelar, inače agnostik, javno rekao da je nakana učiniti Crkvu suvišnom u društvu. Ako Crkva zaboravi svoje prvotno poslanje, postaje suvišna i zanemariva pojava.

Hvalevrijedna je zauzetost za bližnje, solidarnost, karitas, pomoć u nevolji, ali se Crkva ne smije pretvoriti u humanitarnu organizaciju koja skrbi za ovozemno. U zreniku treba biti kraljevstvo Božje, što je Isus naviještao za svoga djelovanja, proglašavajući novo doba i Božji zahvat u ovaj svijet u njegovoj osobi. Zbog navještaja otišao je u smrt.

Crkva se mora lišiti duha svijeta, mondenosti, koji se uvukao u crkvene redove, što stalno ističe i papa Franjo. Nebo je postalo tuđina, daleko, nestvarno, a ne domovina. Čovjek se želi udomiti, biti vjeran zemlji (Nietzsche), nebo prepustiti vrapcima i pticama (H. Heine), latiti se posla i mijenjati zemlju. Karl Marx je govorio o religiji kao opijumu za naru; tješi „rajskim stanjem u nebesima“, naspram bijede s kojom se čovjek suočava za života. Zapravo je komunizam, komu je Marx idejni začetnik, bio teški opijum i otrov za sav svijet cijelo stoljeće, obećavao je raj na zemlji, a stvarao zbiljski pakao, jer je zamisao bila bez Boga. Nema li Boga, nestaje i čovjek. Komunizam se još uvijek promiče liberalnim stajalištima, ostavljajući svijet pust i prazan, bez smisla i cilja. Kao ideologija u praksi je bankrotirao, ali se duboko uvriježio u misao ljevičara na Zapadu.

Današnji se svijet nalazi na rubu provalije. Kriza vjere, propast Zapada (o čemu je pisao prije stotinu godina O. Spengler), moralni relativizam, nijekanje istine, raspojasani kapitalizam. Svijet se nalazi u paklenom vrtlogu beznađa. Čovjek se mora izdignuti iznad pozemljaraštva, povratiti svoj izgubljeni identitet. Zaboravili smo tko smo, tko je ovaj naš svijet oblikovao, tko je u temeljima naše kulture i civilizacije.

ZABORAV GOVORA O POSLJEDNIM STVARIMA

Mogli bismo se zapitati, kad smo u svojim crkvama čuli propovijed o posljednjim stvarima, osim za ukopa? Jedva se govori o vječnom životu, o sudu i obračunu. U svom Vjerovanju govorimo da će Isus „doći suditi žive i mrtve“. Mnogi se danas zanose istočnjačkom misli o opetovanim rađanjima, „reinkarnacijama“, do posvemašnjeg nestanka u ništavilu. Ljudi bi se najradije cijelu vječnost udomili na zemlji, tu uživali plodove. Velika većina vjeruje, pravi je život ovdje, ako ga uopće ima. Zaludu ga je tražiti drugdje.

Ako je cilj kršćanskoga nauka i života put natrag, u izgubljeni zavičaj, što se dogodilo s religijom, žele li vjernici radije ostati na zemlji, ne čežnuti za nebom? Čemu molitve ako smo se tu udomili, ako nam je tuđina postala zavičaj, zaboravljajući odakle smo došli i kamo idemo? Jesmo li svjesni što molimo dok pjevamo? Na kraju *Salve Regina* vapijemo da nam Marija „nakon ovoga egzila“ („post hoc exilium“ – doslovce!) pokaže milosrdno lice i oči svoje te svoga Sina! Dakle, već je blaženik iz 11. stoljeća u spjevu *Salve Regina* bio svjestan da smo na zemlji u egzilu! Nad nas se nadvila opasnost suvremenoga dominantnog mentaliteta. Namjesto građana neba postali smo pozemljari i udomili se na zemlji. Čini se, ništa nova pod suncem. Sjetimo se Židova u egzilu u Babilonu. Psalm 137 pjeva kako bi radije da im se jezik zalijepi za nepce nego da zaborave Jeruzalem, grad snova i čežnje, grad u kome je Hram Gospodnji, boravište Boga Izraelova, gdje odjekuje „Svet, Svet, Svet“. Mnogi ne žele natrag u domovinu, radije ostaju u novom okružju, gdje su stekli bogatstvo, prijatelje. Radije Babilon nego Jeruzalem. Znamo pak što i danas za Židove znači Jeruzalem, trajna nostalgija – žudnja za povratkom. Pogotovo nebeski Jeruzalem, čežnja vjerničke duše u Knjizi Otkrivenja, grad iz snova.

Zavičaj je gdje imam prijatelje, ugodno se osjećam, gdje imam pristojnu zaradu (danas Irska, Švedska). Krilatice su to iskorijenjenih egzistencija koje traže nadomjestak za dom i zavičaj, ali na kraju ostaju beskućnici, bezzavičajnici. Čovjek cijeloga života žudi za domom i zavičajem, majčinim i Marijinim krilom. Kuća nije isto što i dom.

U Pakistanu održana konferencija o nasilju nad vjerskim manjinama

U Karachiju je prošlih dana u organizaciji Zaklade papinskoga prava „Pomoć Crkvi u nevolji“ i katoličke odvjetnice Tabassum Yousaf održana konferencija o nasilju nad vjerskim manjinama u Pakistanu.

Pažnja je na konferenciji usmjerena na pojavu prisilne islamizacije mladih žena i adolescenata koji pripadaju vjerskim manjinama, posebno hindusima i kršćanima. Odvjetnica Yousaf u jednom je priopćenju, objavljenom prije same konferencije, upozorila da je svake godine najmanje tisuću djevojaka oteto, silovano, prisilno islamizirano i prisiljeno na udaju za svoga mučitelja.

Konferencija u Karachiju održana je povodom Dana manjina koji se u Pakistanu obilježava 11. kolovoza, a cilj joj je bio istražiti mjere koje je potrebno poduzeti kako bi se pružila zaštita i omogućio razvoj manjinama u toj zemlji. Naša djeca nemaju pristup odgovarajućem obrazovanju te zbog toga trpe i u potrazi za poslom, upozorila je odvjetnica Yousaf koja je u suradnji s kardinalom Josephom Couttsom i vjerskim vođama izradila rezoluciju od 10 točaka, s ciljem pružanja potpore manjinama.

U Iraku održan „Susret mladih 2019.“

U Ankawi, predgrađu Erbila, na sjeveru Iraka, protekli tjedan održan je trodnevni susret mladih koji je organizirala Kaldejska katolička Crkva.

Na programu susreta bili su molitva, euharistijsko klanjanje i pokorničko slavlje. U program su bila uključena i razmatranja nad tekstovima iz postsinodske apostolske pobudnice pape Franje „Christus vivit“, koja su vodili isusovci. Kaldejski nadbiskup Erbila održao je predavanje „Može li se Crkva osloniti na mlade?“ Odgovoran za medije u Erbilskoj arhiepiskopiji Stivan Shany izjavio je da je na događaju bilo više od 1 200 sudionika, među kojima su bili mladići, djevojke, svećenici, redovnici, redovnice i nastavnici iz cijeloga Iraka. U Crkvi ima prostora

za mlade, istaknuo je Shany i dodao da oni s oduševljenjem žele sudjelovati u izgradnji budućnosti Crkve te da to pokazuje njihov odaziv na susret i intenzitet s kojim su ga proživjeli. Izrazio je želju da će se ovakvi susreti održavati svake godine i da će se priključiti katolička mladež iz cijelog svijeta.

U Kini zaređena dva biskupa nakon potpisanog sporazuma sa Svetom Stolicom

Nakon što je u ponedjeljak 26. kolovoza mons. Antonio Yao Shun zaređen za biskupa Jininga, mons. Stephen Xu Hongwei zaređen je u srijedu 28. kolovoza za pomoćnog biskupa Hanzhonga. To su prva dva biskupska ređenja nakon što su Privremeni sporazum o imenovanju biskupa u rujnu protekle godine potpisali vatikanski i kineski predstavnici. Ravnatelj Tiskovnoga ureda

Svete Stolice Matteo Bruni potvrdio je da su oba biskupa dobila papinski mandat za obnašanje službe.

Portugalski biskupi protiv nastave rodne teorije

U Portugalu je prošlih dana prikupljeno više od 32 000 potpisa u sklopu peticije protiv uredbe portugalskog Ministarstva obrazovanja, građanstva i ravnopravnosti, kojom bi se u škole u toj zemlji uvela nastava iz rodne teorije. Portugalska biskupska konferencija izrazila je zabrinutost zbog spomenute uredbe te je na svojim internetskim stranicama ponovno objavila pastoralni dokument iz 2013. godine o rodnoj teoriji.

U tekstu pod naslovom „Kršćanska vizija spolnosti. O rodnoj teoriji“ portugalski su biskupi upozorili na pokušaje uvođenja nastave rodne teorije u škole, nazvavši ju oruđem indoktrinacije i pokušajem da se teze te ideologije podmetnu kao zajednički i neosporni znanstveni podatak. Napomenuli su pritom da je riječ o ideologiji kojom se želi potaknuti antropološka revolucija, stavljajući u pozadinu spolni identitet kao prirodno i biološko stanje. Zapravo, umjesto o spolu, temeljnom za identifikaciju osobe, govori se o rodu, odnosno kulturnoj i psihološkoj konstrukciji identiteta; umjesto o ravnopravnosti muškaraca i žena govori se o rodnoj ravnopravnosti; dok obitelj zamjenjuju obitelji, poručila je Portugalska biskupska konferencija.

Portugalski su biskupi također upozorili na iluzornost tvrdnje da je moguće odreći se bioloških datosti kako bi se izbrisale razlike između muškarca i žene. Podsjetili su potom na pravo roditelja da izraze svoje mišljenje u vezi sa nastavom rodne teorije u školi, napomenuvši da je, s obzirom da se obrazovni sustav koristi kako bi se podržala i proširila ta ideologija, dobro prisjetiti se primata prava roditelja u usmjeravanju tjeka obrazovanja svoje djece.

Papa najavio Konzistorij za imenovanje novih kardinala

Papa Franjo najavio je tijekom Angelusa na Trgu sv. Petra u Vatikanu 1. rujna Konzistorij za imenovanje novih kardinala koji će se održati 5. listopada.

Evo imena novih kardinala:

1. Mons. Miguel Angel Ayuso Guixot, MCCJ – predsjednik Papinskog vijeća za međureligijski dijalog.
 2. Mons. José Tolentino Medonça – arhivar i knjižničar Svete Rimske Crkve
 3. Mons. Ignacije Suharyo Hardjoatmodjo – nadbiskup Jakarte
 4. Mons. Juan de la Caridad García Rodríguez – nadbiskup San Cristóbal de la Habana
 5. Mons. Fridolin Ambongo Besungu, OFM Cap. – nadbiskup Kinshase
 6. Mons. Jean-Claude Höllerich, SJ – nadbiskup Luksemburga
 7. Mons. Alvaro L. Ramazzini Imeri – biskup Huehuetenamanga
 8. Mons. Matteo Zuppi – nadbiskup Bologne
 9. Mons. Cristóbal López Romero, SDB – nadbiskup Rabata
 10. Preč. o. Michael Czerny, SJ – podtajnik Odjela za migrante – Dikasterij za služenje cjelovitom ljudskom razvoju
- Zajedno s njima pridružit će članovima Kardinalskog zbora dvojicu nadbiskupa i jednoga biskupa koji su se istaknuli u svome služenju Crkvi. To su:
1. Mons. Michael Louis Fitzgerald – umirovljeni nadbiskup Neptea
 2. Mons. Sigitas Tamkevicius, SJ – umirovljeni nadbiskup Kaunasa
 3. Mons. Eugenio Dal Corso, PSDP – umirovljeni biskup Benguele
- Molimo za nove kardinala kako bi mi, potvrđujući svoju privrženost Kristu, pomagali u mojoj službi rimskog biskupa za dobro čitavog Božjeg naroda, rekao je Papa najavljujući konzistorij za imenovanje novih kardinala.

Amazonski biskupi pozivaju Vladu da zaustavi uništenje okoliša

Biskupi s područja Amazonije okupljeni ovoga vikenda u brazilskom Belemu na radnom sastanku pred Biskupsku sinodu u Vatikanu, uputili su priopćenje u kojem od vlasti traže djelotvorniju zaštitu prašuma.

U reakciji na katastrofalne požare i sve jaču deforestaciju biskupi su poručili da „zajedno s papom Franjom odlučno brane Amazonu i od vlasti traže žurne mjere protiv aktualnih nasilnih i nerazumnih napada na prirodu“. U priopćenju nadalje izražavaju zabrinutost i zbog trovanja rijeka i jezera, te zagađenja zraka dimom. Upozoravaju i na bezobzirno ribarenje i prodiranje u domorodačke rezervate, poručujući da ilegalni tragači za zlatom i drvosječe moraju biti zaustavljeni.

Biskupi su na kraju priopćenja potvrdili brazilski suverenitet nad regijom – 60 posto amazonske prašume je u toj zemlji, ali istakli i da razumiju zabrinutost cijeloga svijeta te podupiru međunarodne inicijative za zaštitu prašume.

Brod bolnica „Papa Franjo“ primio prve pacijente

Brod bolnica koji nosi ime pape Franje u srpnju je isplovio iz grada Óbidosa, u brazilskoj državi Pará, a u subotu je doplovio u Belem, glavni grad te države, na ušću Amazone u Atlantski ocean. Nakon nedjeljnoga jutarnjega misnoga slavlja 18. kolovoza primio je prve pacijente.

Riječ je o najpotpunijoj riječnoj bolnici u Brazilu, koja će stanovništvu uz obalu rijeke Amazone nuditi zdravstvenu zaštitu i donositi Riječ Božju. Idejni tvorac inicijative je mjesni biskup Bernardo Bahlmann,

u suradnji s redovnicima Bratstva svetoga Franje Asiškoga u Providnosti Božjoj koji upravljaju bolnicom u Rio de Janeiru.

Papa Franjo je dolazak broda bolnice u luku Belem popratio pismom u kojemu je izrazio radost i zahvalnost Bogu zbog pokretanja te inicijative „koja će donijeti Riječ Božju i mogućnost boljega zdravlja onima koji su najpotrebitiji“, posebice domorodcima i stanovništvu koje živi na dionici rijeke Amazone kojom će ploviti.

24 godina s vama u molitvi

RADIOPOSTAJA
mir
MEĐUGORJE

Tel.: ++387 36 653 580 uredništvo, 653 548 marketing

Fax: ++387 36 653 552, E-mail: radio-mir@medjugorje.hr

Uživo na internetu: www.radio-medjugorje.com

Radiopostaja "MIR" Međugorje djeluje od 25. studenoga 1997., a od blagdana sv. Franje 4. listopada 1999. emitira program preko interneta. Zahvaljujući satelitskom programu, glas naše Radiopostaje može se čuti u cijeloj Europi, na Bliskom istoku. Svaki dan emitira uživo kronicu i sv. mise iz crkve sv. Jakova u Međugorju. Iz studija se 24 sata emitiraju svakodnevni govorni i glazbeni programi. Radiopostaja "MIR" Međugorje djeluje u sklopu Informativnog centra "Mir" Međugorje.

Poslanje radiopostaje "MIR" Međugorje: povezati hodočasnike Kraljice Mira, naviještati zdrave vjerničke stavove, podupirati normalne općeljudske odnose, širiti ekumensko ozračje među ljudima.

Jajce 87,8 Mhz, Mostar 100 MHz, Banja Luka 87,8 MHz, Hercegovina 101,5 MHz, Lašvanska dolina 100 MHz, Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz, Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 Mhz, Bugojno, Uskoplje i okolica 101,8 Mhz, Sjeverozapadna Bosna 106,7 Mhz, Žepče, Tuzla, Usora, Posavina 100,1 Mhz, Dolina Neretve i Južna Hercegovina 98,3 Mhz, Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 Mhz, Zagreb, Lika, Bihać, Srednja Hrvatska 107,8 Mhz, Satelit za Europu i Bliski istok: EUTELSAT 16°E

